Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 11ης Δεκεμβρίου 2025*

«Αίτηση αναιρέσεως – Οικονομική και νομισματική πολιτική – Τραπεζική ένωση – Κανονισμός (ΕΕ) 806/2014 – Ενιαίος μηχανισμός εξυγίανσης πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων – Άρθρο 7 – Καταμερισμός καθηκόντων εντός του ενιαίου μηχανισμού εξυγίανσης – Άρθρο 18 – Διαδικασία εξυγίανσης – Προϋποθέσεις – Απόφαση του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ) περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης – Αρμοδιότητα του ΕΣΕ»

Στην υπόθεση C-602/22 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου 2022,

ABLV Bank AS, υπό εκκαθάριση, με έδρα τη Ρίγα (Λεττονία), εκπροσωπούμενη από τον O. Behrends, Rechtsanwalt,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ), εκπροσωπούμενο αρχικώς από την H. Ehlers, τον L. Forestier, τον J. Rius Riu και τον K.-Ph. Wojcik, επικουρούμενους από τον D. Arts, advocaat, καθώς και από τις N. De Backer και F. Miotto, avocates, στη συνέχεια δε από την H. Ehlers, τον L. Forestier και τον J. Rius Riu, επικουρούμενους από τον D. Arts, advocaat, καθώς και από τις N. De Backer και F. Miotto, avocates,

καθού πρωτοδίκως,

Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), εκπροσωπούμενη από τον A. Lefterov, την G. Marafioti και τον R. Ugena Torrejón,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, T. von Danwitz, Αντιπρόεδρο, Κ. Λυκούργο, I. Jarukaitis, M. L. Arastey Sahún, I. Ziemele, O. Spineanu Matei, M. Condinanzi και F. Schalin, προέδρους τμήματος, N. Piçarra, A. Kumin, Δ. Γρατσία, Z. Csehi, B. Smulders και N. Fenger (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

γενικός εισαγγελέας: A. Biondi

γραμματέας: L. Carrasco Marco, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Ιανουαρίου 2025,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Μαΐου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η ABLV Bank AS, υπό εκκαθάριση, ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 6ης Ιουλίου 2022, ABLV Bank κατά ΕΣΕ (T-280/18, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:429), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση των αποφάσεων SRB/EES/2018/09 και SRB/EES/2018/10 του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), της 23ης Φεβρουαρίου 2018, περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης όσον αφορά, αντιστοίχως, το πιστωτικό ίδρυμα ABLV Bank AS και το πιστωτικό ίδρυμα ABLV Bank Luxembourg SA (στο εξής: επίδικες αποφάσεις).

Το νομικό πλαίσιο

Η οδηγία 2014/59/ΕΕ

2 Το άρθρο 82, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για τη θέσπιση πλαισίου για την ανάκαμψη και την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων και για την τροποποίηση της οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου, και των οδηγιών 2001/24/ΕΚ, 2002/47/ΕΚ, 2004/25/ΕΚ, 2005/56/ΕΚ, 2007/36/ΕΚ, 2011/35/ΕΕ, 2012/30/ΕΕ και 2013/36/ΕΕ, καθώς και των κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2014, L 173, σ. 190), προβλέπει τα εξής:

«Η απόφαση για να αναληφθεί ή όχι δράση εξυγίανσης όσον αφορά ένα ίδρυμα ή οντότητα που αναφέρεται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 στοιχείο β), γ) ή δ) περιέχει τις ακόλουθες πληροφορίες:

α) το σκεπτικό της απόφασης αυτής, συμπεριλαμβανομένης της διαπίστωσης ότι το ίδρυμα πληροί ή δεν πληροί τις προϋποθέσεις εξυγίανσης·

β) τη δράση την οποία προτίθεται να αναλάβει η αρχή εξυγίανσης, συμπεριλαμβανομένης, κατά περίπτωση, της προσφυγής σε διαδικασία εκκαθάρισης, του διορισμού διαχειριστή ή οιουδήποτε άλλου μέτρου στο πλαίσιο των εφαρμοστέων κανονικών διαδικασιών αφερεγγυότητας ή, με την επιφύλαξη του άρθρου 37 παράγραφος 9, βάσει του εθνικού δικαίου.»

Ο κανονισμός (ΕΕ) 806/2014

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2, 10 έως 12, 24, 26, 31, 33, 58 και 122 του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1), έχουν ως εξής:

«(2) Οι αποκλίσεις στους εθνικούς κανόνες εξυγίανσης των κρατών μελών και στις αντίστοιχες διοικητικές πρακτικές και η απουσία ενιαίας διαδικασίας λήψης αποφάσεων σε ό,τι αφορά την εξυγίανση στην τραπεζική ένωση, συμβάλλουν [στην έλλειψη εμπιστοσύνης προς τα άλλα εθνικά τραπεζικά συστήματα και την ικανότητα των κρατών μελών να στηρίζουν τις τράπεζες] και στην αστάθεια της αγοράς, εφόσον δεν εξασφαλίζουν βεβαιότητα και προβλεψιμότητα ως προς τα πιθανά αποτελέσματα της χρεοκοπίας μιας τράπεζας.

[…]

(10) Για να αντιμετωπιστούν αυτά τα ζητήματα χρειάστηκε να προωθηθεί η ενοποίηση του πλαισίου εξυγίανσης για τα πιστωτικά ιδρύματα και τις επιχειρήσεις επενδύσεων (“ιδρύματα”), ώστε να ενισχυθεί η [Ευρωπαϊκή] Ένωση, να αποκατασταθεί η χρηματοπιστωτική σταθερότητα και να τεθούν οι βάσεις της οικονομικής ανάκαμψης. Η οδηγία [2014/59] αποτελεί ένα σημαντικό βήμα προς την εναρμόνιση των κανόνων περί εξυγιάνσεως τραπεζών σε ολόκληρη την Ένωση και προβλέπει τη συνεργασία των αρχών εξυγίανσης κατά την πτώχευση διασυνοριακών τραπεζών. Ωστόσο, η εν λόγω οδηγία θεσπίζει κανόνες ελάχιστης εναρμόνισης και δεν οδηγεί στη λήψη αποφάσεων σε κεντρικό επίπεδο στον τομέα της εξυγίανσης. Προβλέπει κυρίως κοινά εργαλεία εξυγίανσης και εξουσίες εξυγίανσης για τις εθνικές αρχές κάθε κράτους μέλους, αλλά τους αφήνει διακριτική ευχέρεια σε ό,τι αφορά την εφαρμογή των εργαλείων και τη χρήση των εθνικών χρηματοδοτικών ρυθμίσεων προς υποστήριξη της διαδικασίας εξυγίανσης. […]

(11) Για τα συμμετέχοντα κράτη μέλη, στο πλαίσιο του Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης (ΕΜΕ), δημιουργείται μια κεντρική εξουσία εξυγίανσης η οποία και ανατίθεται στο Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης που συγκροτείται με τον παρόντα κανονισμό (“το Συμβούλιο Εξυγίανσης”) και στις εθνικές αρχές εξυγίανσης. Η δημιουργία αυτή αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της διαδικασίας εναρμόνισης στον τομέα της εξυγίανσης, όπως υλοποιείται μέσω της οδηγίας [2014/59] και του συνόλου ομοιόμορφων κανόνων εξυγίανσης που ορίζει ο παρών κανονισμός. Η ομοιόμορφη εφαρμογή του καθεστώτος εξυγίανσης στα συμμετέχοντα κράτη μέλη θα ενισχυθεί με την ανάθεσή του σε μια κεντρική αρχή, όπως είναι ο ΕΜΕ. […]

[…]

(12) Η εξασφάλιση αποτελεσματικών αποφάσεων εξυγίανσης για τα προβληματικές τράπεζες εντός της Ένωσης, καθώς και ό,τι αφορά τη χρήση κονδυλίων που διατίθενται σε επίπεδο Ένωσης, έχει ζωτική σημασία για την ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών. Εντός της εσωτερικής αγοράς, η πτώχευση τραπεζών σε ένα κράτος μέλος μπορεί να επηρεάσει τη σταθερότητα των χρηματοπιστωτικών αγορών ολόκληρης της Ένωσης. Η διασφάλιση αποτελεσματικών και ενιαίων κανόνων εξυγίανσης και ισότιμων όρων χρηματοδότησης σε όλα τα κράτη μέλη είναι προς το συμφέρον όχι

μόνο των κρατών μελών στα οποία λειτουργούν οι τράπεζες, αλλά και όλων των κρατών μελών γενικά, ως μέσο διατήρησης ισότιμων όρων ανταγωνισμού και βελτίωσης της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς. Τα τραπεζικά συστήματα στην εσωτερική αγορά είναι σε μεγάλο βαθμό διασυνδεδεμένα, οι όμιλοι τραπεζών είναι διεθνείς και τα ιδρύματα διαθέτουν μεγάλο ποσοστό αλλοδαπών στοιχείων ενεργητικού. Ελλείψει του ΕΜΕ, οι κρίσεις των τραπεζών στα κράτη μέλη που συμμετέχουν στον [ενιαίο εποπτικό μηχανισμό (ΕΕΜ)] θα είχαν ισχυρότερες αρνητικές συστημικές επιπτώσεις και στα μη συμμετέχοντα κράτη μέλη. Με τη δημιουργία ΕΜΕ θα εξασφαλιστεί μια ουδέτερη προσέγγιση όσον αφορά τη μεταχείριση των προβληματικών τραπεζών και, ως εκ τούτου, θα αυξηθεί η σταθερότητα των τραπεζών των συμμετεχόντων κρατών μελών και θα αποτραπούν οι δευτερογενείς επιπτώσεις των κρίσεων στα μη συμμετέχοντα κράτη μέλη και, με τον τρόπο αυτό, θα διευκολυνθεί η λειτουργία του συνόλου της εσωτερικής αγοράς. […]

[…]

(24) Δεδομένου ότι μόνο τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να καθορίσουν την πολιτική εξυγίανσης που εφαρμόζεται στην Ένωση και ότι εξακολουθεί να υπάρχει κάποια διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την υιοθέτηση κάθε συγκεκριμένου καθεστώτος εξυγίανσης, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η ενδεικνυόμενη συμμετοχή του Συμβουλίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] και της [Ευρωπαϊκής] Επιτροπής, ως θεσμικών οργάνων που μπορούν να έχουν εκτελεστικές αρμοδιότητες σύμφωνα με το άρθρο 291 ΣΛΕΕ. Η αξιολόγηση των στοιχείων διακριτικής ευχέρειας στις αποφάσεις περί εξυγίανσης που λαμβάνονται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να διενεργείται από την Επιτροπή. Λόγω του σημαντικού αντικτύπου των αποφάσεων περί εξυγίανσης στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα των κρατών μελών και της Ένωσης στο σύνολό της, καθώς και στη δημοσιονομική κυριαρχία των κρατών μελών, είναι σημαντικό να ανατεθεί στο Συμβούλιο η εκτελεστική αρμοδιότητα να λαμβάνει ορισμένες αποφάσεις σχετικά με την εξυγίανση. Θα πρέπει συνεπώς να εναπόκειται στο Συμβούλιο, ύστερα από πρόταση της Επιτροπής, να ασκεί ουσιαστικό έλεγχο στις εκτιμήσεις του Συμβουλίου Εξυγίανσης σχετικά με την ύπαρξη λόγων δημόσιου συμφέροντος και να αξιολογεί κάθε σημαντική αλλαγή του ύψους των πόρων του [Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης (ΕΤΕ)] που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν σε μια συγκεκριμένη δράση εξυγίανσης. Επιπλέον, πρέπει να ανατίθεται στην Επιτροπή η εξουσία να εκδίδει κατ' εξουσιοδότηση πράξεις ώστε να εξειδικεύονται περαιτέρω τα κριτήρια ή οι προϋποθέσεις βάσει των οποίων το Συμβούλιο Εξυγίανσης ασκεί τις διάφορες αρμοδιότητές του. Αυτή η ανάθεση καθηκόντων εξυγίανσης δεν θα πρέπει με κανένα τρόπο να παρεμποδίζει τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών. Η [Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών (ΕΑΤ)] πρέπει συνεπώς να διατηρήσει τον ρόλο της καθώς και τις υφιστάμενες αρμοδιότητες και καθήκοντά της: πρέπει να αναπτύσσει και να συμβάλλει στη συνεπή εφαρμογή της ενωσιακής νομοθεσίας που ισχύει σε όλα τα κράτη μέλη και να προωθεί τη σύγκλιση των πρακτικών εξυγίανσης σε ολόκληρη την Ένωση.

[…]

(26) Η [Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)], ως επόπτης εντός του ΕΕΜ, και το Συμβούλιο Εξυγίανσης πρέπει να είναι σε θέση να αξιολογήσουν εάν ένα πιστωτικό ίδρυμα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και εάν δεν υπάρχει εύλογη προοπτική η οποιαδήποτε εναλλακτική δράση του ιδιωτικού τομέα ή τα εποπτικά μέτρα να αποτρέψουν την πτώχευση εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, εάν θεωρεί ότι πληρούνται όλα τα κριτήρια για την ενεργοποίηση εξυγίανσης,

θα πρέπει να εγκρίνει το καθεστώς εξυγίανσης. Η διαδικασία έγκρισης του καθεστώτος εξυγίανσης, στην οποία συμμετέχουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, ενισχύει την απαραίτητη επιχειρησιακή ανεξαρτησία του Συμβουλίου Εξυγίανσης ενώ ταυτόχρονα τηρεί την αρχή της ανάθεσης εξουσιών σε επικουρικά όργανα σύμφωνα με την ερμηνεία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης […]. Κατά συνέπεια, ο παρών κανονισμός προβλέπει ότι το καθεστώς εξυγίανσης που εγκρίνεται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης τίθεται σε ισχύ μόνο εφόσον, εντός 24 ωρών από τη στιγμή της έγκρισής του από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, δεν διατυπωθούν αντιρρήσεις από το Συμβούλιο ή την Επιτροπή ή εφόσον το καθεστώς εξυγίανσης γίνει δεκτό από την Επιτροπή. Οι λόγοι για τους οποίους επιτρέπεται στο Συμβούλιο να διατυπώσει αντιρρήσεις, βάσει πρότασης της Επιτροπής, για το καθεστώς εξυγίανσης που εγκρίθηκε από το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να περιορίζονται αυστηρά στην ύπαρξη δημόσιου συμφέροντος και σε σημαντικές τροποποιήσεις τις οποίες επιφέρει η Επιτροπή στο ύψος των πόρων του [ΕΤΕ] που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν σύμφωνα με την πρόταση του Συμβουλίου Εξυγίανσης.

[…]

[…]

(31) Προκειμένου να διασφαλιστεί η ταχεία και αποτελεσματική διαδικασία λήψης απόφασης για εξυγίανση, το Συμβούλιο Εξυγίανσης πρέπει να είναι ειδικός οργανισμός της Ένωσης με ειδική δομή, που να αντιστοιχεί στα ειδικά καθήκοντά του, και να αποκλίνει από το πρότυπο όλων των άλλων οργανισμών της Ένωσης. Η σύνθεσή του πρέπει να εξασφαλίζει ότι λαμβάνονται δεόντως υπόψη όλα τα σχετικά συμφέροντα που διακυβεύονται στις διαδικασίες εξυγίανσης. […]

[…]

(33) Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική σύνοδό του, πρέπει να προετοιμάζει όλες τις αποφάσεις σχετικά με τη διαδικασία εξυγίανσης και, κατά το δυνατόν, να εγκρίνει τις εν λόγω αποφάσεις. […]

[…]

(58) Η εκκαθάριση προβληματικής οντότητας με συνήθεις διαδικασίες αφερεγγυότητας θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, να διακόψει την παροχή βασικών υπηρεσιών και να βλάψει την προστασία των καταθετών. Σε αυτή την περίπτωση, η εφαρμογή εργαλείων εξυγίανσης είναι θέμα δημοσίου συμφέροντος. Επομένως, στόχοι της εξυγίανσης θα πρέπει να είναι η διασφάλιση της συνέχισης των βασικών χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, η διατήρηση της σταθερότητας του χρηματοπιστωτικού συστήματος, η μείωση του ηθικού κινδύνου με την ελαχιστοποίηση της εξάρτησης των προβληματικών οντοτήτων από δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη και η προστασία των καταθετών.

[…]

(122) Δεδομένου ότι οι στόχοι του παρόντος κανονισμού, δηλαδή η συγκρότηση αποτελεσματικού και αποδοτικού ενιαίου ευρωπαϊκού πλαισίου για την εξυγίανση των οντοτήτων και η διασφάλιση της συνεπούς εφαρμογής των κανόνων εξυγίανσης, δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη, μπορούν όμως να επιτευχθούν καλύτερα σε επίπεδο Ένωσης, η Ένωση δύναται να λάβει μέτρα σύμφωνα με την αρχή της

επικουρικότητας, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 5 [ΣΕΕ]. Σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως διατυπώνεται στο ίδιο άρθρο, ο παρών κανονισμός δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων αυτών.»

4 Το άρθρο 7 του κανονισμού 806/2014, το οποίο φέρει τον τίτλο «Καταμερισμός καθηκόντων εντός του ΕΜΕ», ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης είναι υπεύθυνο για την αποτελεσματική και συνεπή λειτουργία του ενιαίου μηχανισμού εξυγίανσης.

2. Με την επιφύλαξη των διατάξεων που αναφέρονται στο άρθρο 31 παράγραφος 1, το Συμβούλιο Εξυγίανσης είναι αρμόδιο να καταρτίζει τα σχέδια εξυγίανσης και να εγκρίνει όλες τις σχετικές με την εξυγίανση αποφάσεις για:

α) τις οντότητες του άρθρου 2 που δεν είναι μέρος ομίλου, και για τους ομίλους:
   i) που θεωρούνται σημαντικοί κατά την έννοια του άρθρου 6 παράγραφος 4 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1024/2013 [του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2013, για την ανάθεση ειδικών καθηκόντων στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα σχετικά με τις πολιτικές που αφορούν την προληπτική εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ 2013, L 287, σ. 63)], ή
   ii) για τους οποίους η ΕΚΤ έχει αποφασίσει, σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 5 στοιχείο β) του κανονισμού [1024/2013], να ασκεί άμεσα όλες τις σχετικές εξουσίες· και

β) άλλους διασυνοριακούς ομίλους.»

5 Το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 806/2014 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Όταν ενεργούν στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, σε σχέση με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους, λαμβάνουν υπόψη τους στόχους της εξυγίανσης και επιλέγουν τα εργαλεία εξυγίανσης και τις εξουσίες εξυγίανσης που επιτυγχάνουν, κατά τη γνώμη τους, καλύτερα τους στόχους εξυγίανσης που αντιστοιχούν στις περιστάσεις της κάθε περίπτωσης.

2. Οι στόχοι της εξυγίανσης που αναφέρονται στην παράγραφο 1 είναι οι εξής:

α) να διασφαλιστεί η συνέχεια των κρίσιμων λειτουργιών·

β) να αποφευχθούν σημαντικές δυσμενείς επιπτώσεις στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, ιδίως με την πρόληψη της μετάδοσης, μεταξύ άλλων στις υποδομές της αγοράς, και με τη διατήρηση της πειθαρχίας στην αγορά·

γ) να προστατευθούν οι δημόσιοι πόροι, με την ελαχιστοποίηση της εξάρτησης από έκτακτη δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη·

δ) να προστατευθούν οι καταθέτες που καλύπτονται από την οδηγία 2014/49/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Απριλίου 2014, περί των συστημάτων εγγύησης των καταθέσεων (ΕΕ 2014, L 173, σ. 149),] και οι επενδυτές που καλύπτονται από την οδηγία 97/9/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 1997, σχετικά με τα συστήματα αποζημίωσης των επενδυτών (ΕΕ 1997, L 84, σ. 22)]·

ε) να προστατευθούν τα κεφάλαια των πελατών και τα περιουσιακά στοιχεία των πελατών.

[…]»

6 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«Όταν ενεργούν στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης λαμβάνουν όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα ώστε να διασφαλίσουν ότι η δράση εξυγίανσης αναλαμβάνεται σύμφωνα με τις ακόλουθες αρχές […]».

7 Το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία εξυγίανσης», προβλέπει τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης σύμφωνα με την παράγραφο 6 όσον αφορά τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7 παράγραφος 2, καθώς και τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7 παράγραφος 4 στοιχείο β) και παράγραφος 5, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή των εν λόγω παραγράφων, μόνο εάν εκτιμήσει, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, και αφού λάβει κοινοποίηση σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο ή ιδία πρωτοβουλία, ότι πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) η οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης·

β) έχοντας υπόψη το χρονοδιάγραμμα και όλες τις σχετικές περιστάσεις, δεν υπάρχει καμία εύλογη προοπτική ότι με εναλλακτικά μέτρα του ιδιωτικού τομέα, συμπεριλαμβανομένων μέτρων ΘΣΠ, ή με δράση των αρχών εποπτείας (συμπεριλαμβανομένων των μέτρων έγκαιρης παρέμβασης ή της απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων σύμφωνα με το άρθρο 21) που αναλαμβάνεται έναντι της οντότητας, θα αποφευχθεί η πτώχευση της οντότητας εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος·

γ) η δράση εξυγίανσης είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος, σύμφωνα με την παράγραφο 5.

Η ΕΚΤ εκτιμά ότι πληρούται η προϋπόθεση του πρώτου εδαφίου στοιχείο α) μετά από διαβούλευση με το Συμβούλιο Εξυγίανσης. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, μπορεί να προβεί στην εκτίμηση αυτή μόνο αφού ενημερώσει την ΕΚΤ σχετικά με την πρόθεσή του και μόνον εφόσον η ΕΚΤ, εντός τριών ημερολογιακών ημερών από την παραλαβή της πληροφορίας, δεν προβεί στην εν λόγω εκτίμηση. Η ΕΚΤ παρέχει χωρίς καθυστέρηση στο Συμβούλιο Εξυγίανσης κάθε σχετική πληροφορία την οποία ζητά το τελευταίο για να τεκμηριώσει την εκτίμησή του.

Εάν η ΕΚΤ εκτιμά ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του πρώτου εδαφίου στοιχείο α) όσον αφορά οντότητα ή όμιλο που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο, ανακοινώνει χωρίς καθυστέρηση την εκτίμηση αυτή στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο Εξυγίανσης.

Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, ή, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, διαπιστώνουν ότι πληρούται η προϋπόθεση του πρώτου εδαφίου στοιχείου β) σε στενή συνεργασία με την ΕΚΤ. Η ΕΚΤ μπορεί επίσης να ενημερώσει το Συμβούλιο Εξυγίανσης ή τις ενδιαφερόμενες εθνικές αρχές εξυγίανσης ότι εκτιμά πως πληρούται η προϋπόθεση του εν λόγω στοιχείου.

[…]

4. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1 στοιχείο α), η οντότητα θεωρείται ότι τελεί υπό πτώχευση ή ενδέχεται να πτωχεύσει σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες περιπτώσεις:

[…]

γ) η οντότητα δεν είναι σε θέση ή υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία που υποστηρίζουν το συμπέρασμα ότι η οντότητα πρόκειται, στο εγγύς μέλλον, να μην είναι σε θέση να εξοφλήσει τις οφειλές της ή να ανταποκριθεί σε άλλες υποχρεώσεις της όταν καθίστανται απαιτητές·

[…]

5. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1 στοιχείο γ) του παρόντος άρθρου, μια δράση εξυγίανσης αντιμετωπίζεται ως δράση δημόσιου συμφέροντος εάν είναι αναγκαία για την επίτευξη ενός ή περισσότερων στόχων εξυγίανσης κατά το άρθρο 14, και αναλογική προς αυτούς, ενώ με την εκκαθάριση της οντότητας σύμφωνα με τις κανονικές διαδικασίες αφερεγγυότητας δεν θα επιτυγχάνονταν αυτοί οι στόχοι εξυγίανσης στον ίδιο βαθμό.

6. Εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1, το Συμβούλιο Εξυγίανσης εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης. Το καθεστώς εξυγίανσης:

α) θέτει την οντότητα υπό εξυγίανση·

β) καθορίζει τον τρόπο εφαρμογής των εργαλείων εξυγίανσης στο ίδρυμα υπό εξυγίανση που αναφέρεται στο άρθρο 22 παράγραφος 2, ειδικότερα δε ενδεχόμενες εξαιρέσεις από την εφαρμογή του εργαλείου διάσωσης με ίδια μέσα σύμφωνα με το άρθρο 27 παράγραφοι 5 και 14·

γ) καθορίζει τη χρήση του [ΕΤΕ] για τη στήριξη της δράσης εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 76 και σύμφωνα με απόφαση της Επιτροπής που λαμβάνεται βάσει του άρθρου 19.

7. Αμέσως μετά την έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης, το Συμβούλιο Εξυγίανσης το διαβιβάζει στην Επιτροπή.

Εντός 24 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης, η Επιτροπή είτε αποδέχεται το καθεστώς εξυγίανσης είτε διατυπώνει αντιρρήσεις όσον αφορά τις πτυχές του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, στις περιπτώσεις που δεν καλύπτονται από το τρίτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου.

Εντός 12 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης, η Επιτροπή μπορεί να προτείνει στο Συμβούλιο:

α) να προβάλει αντιρρήσεις ως προς το καθεστώς εξυγίανσης λόγω του ότι το καθεστώς εξυγίανσης που ενέκρινε το Συμβούλιο Εξυγίανσης δεν πληροί το κριτήριο του δημόσιου συμφέροντος που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ)·

β) να εγκρίνει ή να αντιταχθεί σε σημαντική τροποποίηση του ύψους των πόρων του [ΕΤΕ] που προβλέπονται στο καθεστώς εξυγίανσης του Συμβουλίου Εξυγίανσης.

Για τους σκοπούς του τρίτου εδαφίου, το Συμβούλιο αποφασίζει με απλή πλειοψηφία.

Το καθεστώς εξυγίανσης εφαρμόζεται μόνον εφόσον το Συμβούλιο ή η Επιτροπή δεν προβάλουν αντιρρήσεις εντός 24 ωρών μετά τη διαβίβασή του από το Συμβούλιο Εξυγίανσης.

Το Συμβούλιο ή η Επιτροπή, ανάλογα με την περίπτωση, εκθέτουν τους λόγους για τους οποίους έκαναν χρήση της εξουσίας τους να αντιταχθούν.

Εάν, εντός 24 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο εγκρίνει την πρόταση της Επιτροπής για τροποποίηση του καθεστώτος εξυγίανσης για τους λόγους που αναφέρονται στο τρίτο εδάφιο στοιχείο β) ή εάν η Επιτροπή προβάλει αντιρρήσεις σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο, το Συμβούλιο Εξυγίανσης τροποποιεί το καθεστώς εξυγίανσης εντός οκτώ ωρών, σύμφωνα με τους διατυπωθέντες λόγους.

[…]

8. Όταν το Συμβούλιο προβάλει αντιρρήσεις ως προς το να τεθεί ένα ίδρυμα υπό εξυγίανση επειδή δεν πληρούται το κριτήριο δημόσιου συμφέροντος που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ), η σχετική οντότητα τίθεται υπό κανονική διαδικασία εκκαθάρισης σύμφωνα με την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία.

9. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης διασφαλίζει τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για τη λειτουργία του μηχανισμού εξυγίανσης εκ μέρους των οικείων εθνικών αρχών εξυγίανσης. Το καθεστώς εξυγίανσης απευθύνεται στις οικείες εθνικές αρχές εξυγίανσης και καθοδηγεί τις εν λόγω αρχές, οι οποίες λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την υλοποίηση της απόφασης του Συμβουλίου Εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 29, με την άσκηση εξουσιών εξυγίανσης. Εάν χορηγείται κρατική ενίσχυση ή ενίσχυση από το [ΕΤΕ], το Συμβούλιο Εξυγίανσης ενεργεί σύμφωνα με απόφαση της Επιτροπής περί της εν λόγω ενίσχυσης.

10. Η Επιτροπή έχει την εξουσία να λάβει από το Συμβούλιο Εξυγίανσης όποια πληροφορία θεωρεί συναφή με την εκτέλεση των καθηκόντων της δυνάμει του παρόντος κανονισμού. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης έχει την εξουσία να λάβει από οιοδήποτε άτομο, σύμφωνα με το κεφάλαιο 5 του παρόντος τίτλου, κάθε πληροφορία αναγκαία για την προετοιμασία και τη λήψη απόφασης σχετικά με δράση εξυγίανσης, συμπεριλαμβανομένων επικαιροποιήσεων και συμπληρωματικών πληροφοριών που προβλέπονται στα σχέδια εξυγίανσης.»

8 Το άρθρο 22 του ίδιου κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Γενικές αρχές των εργαλείων εξυγίανσης», ορίζει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Τα εργαλεία εξυγίανσης που αναφέρονται στο άρθρο 18 παράγραφος 6 στοιχείο β) είναι τα ακόλουθα:

α) το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων·

β) το εργαλείο μεταβατικού ιδρύματος·

γ) το εργαλείο διαχωρισμού περιουσιακών στοιχείων·

δ) το εργαλείο διάσωσης με ίδια μέσα.»

9 Το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014 ορίζει τα εξής:

«Οι εθνικές αρχές εξυγίανσης λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή των αποφάσεων που αναφέρονται στον παρόντα κανονισμό, ιδίως με την άσκηση ελέγχου επί των οντοτήτων και ομίλων που αναφέρονται στο άρθρο 7 παράγραφος 2, και των οντοτήτων και ομίλων που αναφέρονται στο άρθρο 7 παράγραφος 4 στοιχείο β) και παράγραφος 5, όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή των εν λόγω παραγράφων, με τη λήψη των αναγκαίων μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 35 ή το άρθρο 72 της οδηγίας [2014/59], και μεριμνώντας για τη συμμόρφωση προς τις διασφαλίσεις που προβλέπονται στην εν λόγω οδηγία. Οι εθνικές αρχές εξυγίανσης εφαρμόζουν όλες τις αποφάσεις που τους απευθύνει το Συμβούλιο Εξυγίανσης.»

10 Το άρθρο 43, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η Επιτροπή και η ΕΚΤ ορίζουν η καθεμία έναν εκπρόσωπο που έχει δικαίωμα συμμετοχής στις συνεδριάσεις των εκτελεστικών συνόδων και των συνόδων ολομέλειας ως μόνιμος παρατηρητής.

Οι εκπρόσωποι της Επιτροπής και της ΕΚΤ έχουν δικαίωμα συμμετοχής στις συζητήσεις και έχουν πρόσβαση σε όλα τα έγγραφα.»

Το ιστορικό της διαφοράς

11 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 2 έως 20 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Για τις ανάγκες της παρούσας διαδικασίας, μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως.

12 Η ABLV Bank είναι πιστωτικό ίδρυμα με έδρα τη Λεττονία και μητρική εταιρία του ομίλου ABLV. Η ABLV Bank Luxembourg είναι πιστωτικό ίδρυμα με έδρα το Λουξεμβούργο και αποτελεί μία από τις θυγατρικές του ομίλου ABLV, μοναδικός δε μέτοχός της είναι η ABLV Bank.

13 Η ABLV Bank και η ABLV Bank Luxembourg θεωρούνταν, εκάστη, ως «σημαντική οντότητα» και υπέκειντο, ως εκ τούτου, στην εποπτεία της ΕΚΤ στο πλαίσιο του ΕΕΜ που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 1024/2013.

14 Στις 13 Φεβρουαρίου 2018 το United States Department of the Treasury (Υπουργείο Οικονομικών των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής) εξέφρασε, μέσω του Financial Crimes Enforcement Network (δικτύου καταπολέμησης του οικονομικού εγκλήματος, Ηνωμένες Πολιτείες, στο εξής: FinCEN), την πρόθεσή του να λάβει ειδικά μέτρα προκειμένου να χαρακτηρίσει την ABLV Bank ως οντότητα που αποτελεί υψηλό κίνδυνο νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες (στο εξής: σχέδιο μέτρου του FinCEN). Κατόπιν της ανακοίνωσης αυτής, η ABLV Bank δεν ήταν πλέον σε θέση να διενεργεί πληρωμές σε δολάρια Ηνωμένων Πολιτειών (USD).

15 Στις 18 Φεβρουαρίου 2018 η ΕΚΤ έδωσε εντολή στη Finanšu un kapitāla tirgus komisija (επιτροπή χρηματοπιστωτικών αγορών και κεφαλαιαγοράς, Λεττονία, στο εξής: FKTK) να αναστείλει τις πληρωμές των χρηματοοικονομικών υποχρεώσεων της ABLV Bank. Η ΕΚΤ κάλεσε επίσης την Commission de surveillance du secteur financier (επιτροπή εποπτείας του χρηματοπιστωτικού τομέα, Λουξεμβούργο, στο εξής: CSSF) να λάβει παρόμοια μέτρα έναντι της ABLV Bank Luxembourg. Στις 19 Φεβρουαρίου 2018 τέθηκε σε ισχύ μορατόριουμ για την ABLV Bank και στην ABLV Bank Luxembourg χορηγήθηκε αναστολή πληρωμών.

16 Στις 22 Φεβρουαρίου 2018 η ΕΚΤ κοινοποίησε στο ΕΣΕ σχέδιο εκτίμησης κατά το οποίο η ABLV Bank και η ABLV Bank Luxembourg βρίσκονταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, με σκοπό να διαβουλευθεί μαζί του επί του θέματος αυτού.

17 Στις 23 Φεβρουαρίου 2018 η ΕΚΤ έκρινε ότι η ABLV Bank και η ABLV Bank Luxembourg βρίσκονταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014 και κοινοποίησε τις εκτιμήσεις της στο ΕΣΕ.

18 Την ίδια ημέρα, το ΕΣΕ εξέδωσε την απόφαση SRB/EES/2018/09, με την οποία αποφάσισε να μην εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης για την ABLV Bank (στο εξής: απόφαση σχετικά με την ABLV Bank), καθώς και την απόφαση SRB/EES/2018/10, με την οποία αποφάσισε να μην εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης για την ABLV Bank Luxembourg (στο εξής: απόφαση σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg). Με τις αποφάσεις αυτές, το ΕΣΕ υιοθέτησε την εκτίμηση της ΕΚΤ ότι η ABLV Bank και η ABLV Bank Luxembourg βρίσκονταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και έκρινε ότι δεν υπήρχε εύλογη προοπτική να αποφευχθεί με εναλλακτικά μέτρα η πτώχευσή τους εντός εύλογου χρονικού διαστήματος. Εκτίμησε ωστόσο ότι, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της ABLV Bank και της ABLV Bank Luxembourg, δεν ήταν αναγκαία η λήψη μέτρου εξυγίανσής τους για λόγους δημοσίου συμφέροντος κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, και παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού. Οι εν λόγω αποφάσεις κοινοποιήθηκαν στους αντίστοιχους αποδέκτες τους, δηλαδή στην FKTK και στην CSSF.

19 Η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank όριζε στο άρθρο 1 ότι «[η ABLV Bank] δεν θα υπαχθεί σε διαδικασία εξυγίανσης». Το άρθρο 2 της απόφασης διευκρίνιζε ότι αυτή «απευθύνεται στην [FKTK] ως εθνική αρχή εξυγίανσης κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 806/2014» και ότι, «[σ]ύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014, η [FKTK] θα εφαρμόσει την [εν λόγω απόφαση] και θα διασφαλίσει ότι κάθε μέτρο που λαμβάνεται συμμορφώνεται με αυτή, σύμφωνα με τις μνημονευόμενες εκτιμήσεις».

20 Τα άρθρα 1 και 2 της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg είχαν ανάλογο περιεχόμενο.

21 Στις 24 Φεβρουαρίου 2018 το ΕΣΕ δημοσίευσε ανακοινωθέν Τύπου σχετικά με τις επίδικες αποφάσεις. Στο εν λόγω ανακοινωθέν Τύπου διευκρινιζόταν ότι, «[κ]ατόπιν της απόφασης της [ΕΚΤ] κατά την οποία η [ABLV Bank] και η θυγατρική της, [ABLV Bank Luxembourg], βρίσκονται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, το [ΕΣΕ] αποφάσισε ότι δεν είναι αναγκαία η έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, δεδομένου ότι δεν υπάρχει δημόσιο συμφέρον για τις τράπεζες αυτές[· κ]ατά συνέπεια, οι τράπεζες θα εκκαθαριστούν σύμφωνα με το λεττονικό και το λουξεμβουργιανό δίκαιο αντίστοιχα».

22 Στις 26 Φεβρουαρίου 2018 οι μέτοχοι της ABLV Bank κίνησαν διαδικασία δυνάμει της οποίας η εν λόγω οντότητα μπορούσε να προβεί η ίδια σε εκκαθάρισή της και υπέβαλαν στην FKTK αίτηση για την έγκριση του σχεδίου εκούσιας εκκαθάρισής της.

23 Στις 9 Μαρτίου 2018 το tribunal d’arrondissement de Luxembourg (πρωτοδικείο Λουξεμβούργου, Λουξεμβούργο) απέρριψε την αίτηση της CSSF για τη λύση και την εκκαθάριση της ABLV Bank Luxembourg, επιτρέποντας συγχρόνως στην τελευταία να υπαχθεί στη διαδικασία αναστολής πληρωμών για περίοδο έξι μηνών, η οποία παρατάθηκε επανειλημμένως. Με απόφαση της 2ας Ιουλίου 2019, το δικαστήριο αυτό κήρυξε τη λύση της ABLV Bank Luxembourg και διέταξε την εκκαθάρισή της.

Η προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Μαΐου 2018, η ABLV Bank άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση των επίδικων αποφάσεων.

25 Προς στήριξη της προσφυγής της, προέβαλε δεκατρείς λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αφορούσε έλλειψη αρμοδιότητας του ΕΣΕ να λάβει απόφαση περί εκκαθάρισης πιστωτικού ιδρύματος. Ο δεύτερος λόγος αφορούσε, εν συνόψει, έλλειψη αρμοδιότητας του ΕΣΕ να αποφασίσει να μην εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης. Ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος αφορούσαν παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού 806/2014. Ο πέμπτος λόγος αφορούσε προσβολή του δικαιώματος ακρόασης και του δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο. Ο έκτος λόγος αφορούσε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης. Ο έβδομος και ο δέκατος τρίτος λόγος αφορούσαν προσβολή του δικαιώματος κάθε προσώπου στην αμερόληπτη εξέταση των υποθέσεών του, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Ο όγδοος, ο ένατος, ο δέκατος και ο ενδέκατος λόγος αφορούσαν παραβίαση, αντιστοίχως, της αρχής της αναλογικότητας, της αρχής της ίσης μεταχείρισης, των άρθρων 16 και 17 του Χάρτη καθώς και της αρχής nemo auditur propriam turpitudinem allegans (ουδείς δύναται να επικαλεσθεί προς ίδιον όφελος δική του παράνομη συμπεριφορά). Ο δωδέκατος λόγος αφορούσε κατάχρηση εξουσίας.

26 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της ABLV Bank.

27 Στο πλαίσιο της εξέτασης του παραδεκτού της προσφυγής αυτής, το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε, στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι επίδικες αποφάσεις είναι πράξεις δεκτικές προσφυγής, επισήμανε, στις σκέψεις 40 έως 42 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αφενός, ότι η ABLV Bank είχε ασκήσει την προσφυγή της κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg υπό την ιδιότητά της ως μητρικής εταιρίας και μοναδικού μετόχου της τελευταίας και, αφετέρου, ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg δεν παρήγε άμεσα αποτελέσματα επί της κατάστασης των μετόχων, καθώς το δικαίωμα των μετόχων αυτών να εισπράττουν μερίσματα και να μετέχουν στη διαχείριση της ABLV Bank Luxembourg δεν είχε θιγεί από την εν λόγω απόφαση. Εξ αυτού συνήγαγε, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg δεν αφορούσε άμεσα την ABLV Bank.

28 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απέρριψε ως απαράδεκτο το αίτημα της ABLV Bank για ακύρωση της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg. Αντιθέτως, έκρινε παραδεκτή την προσφυγή της κατά το μέρος που αφορούσε την ακύρωση της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank.

29 Επί της ουσίας, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε και απέρριψε το σύνολο των λόγων ακυρώσεως που προέβαλε η ABLV Bank.

30 Κατά πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η ABLV Bank, διαπιστώνοντας, στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το ΕΣΕ δεν είχε αποφασίσει, με την απόφαση σχετικά με την ABLV Bank, να εκκαθαρίσει την οντότητα αυτή.

31 Κατά δεύτερον, απέρριψε τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η ABLV Bank, διαπιστώνοντας κατ' αρχάς, στις σκέψεις 81 και 82 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι από την απόφαση της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ (C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369), προέκυπτε ότι το ΕΣΕ όφειλε να λάβει θετική ή αρνητική απόφαση αφού είχε εξετάσει αν πληρούνταν ή όχι οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014. Εν συνεχεία, στη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 82, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59, το οποίο μπορούσε να θεωρηθεί ως αντίστοιχο του άρθρου 18 του ανωτέρω κανονισμού, προέβλεπε ρητώς τη δυνατότητα λήψης απόφασης περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης. Τέλος, διαπίστωσε, στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η έλλειψη αρμοδιότητας του ΕΣΕ να λάβει απόφαση περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τη σταθερότητα του οικείου πιστωτικού ιδρύματος και, ενδεχομένως, των χρηματοπιστωτικών αγορών, καθόσον θα δημιουργούνταν αμφιβολίες ως προς τις τυχόν επακόλουθες ενέργειες που θα έπρεπε να εξεταστούν σχετικά με το ίδρυμα αυτό υπό το πρίσμα της εκτίμησης της ΕΚΤ.

32 Κατά τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε από κοινού, στις σκέψεις 87 έως 153 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η ABLV Bank. Μεταξύ άλλων, έκρινε κατ' αρχάς, στις σκέψεις 91 και 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, επειδή η εκτίμηση του ΕΣΕ ότι ένα πιστωτικό ίδρυμα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης στηρίζεται σε πολύπλοκες οικονομικές εκτιμήσεις, ο έλεγχος του ζητήματος αυτού από τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης είναι περιορισμένος. Στη συνέχεια, απέρριψε την επιχειρηματολογία της ABLV Bank σχετικά με τον παράνομο χαρακτήρα του σχεδίου μέτρου του FinCEN, κρίνοντας, στη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι αιτίες της κατάστασης πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης δεν αποτελούν στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τη διενέργεια της εξέτασης που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014. Τέλος, απέρριψε, στις σκέψεις 103 έως 146 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, την επιχειρηματολογία που προέβαλε η ABLV Bank κατά της εκτίμησης της ΕΚΤ ότι η ίδια βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, εκτίμησης την οποία υιοθέτησε το ΕΣΕ.

33 Κατά τέταρτον, στις σκέψεις 154 έως 206 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε και απέρριψε τον πέμπτο έως και τον δέκατο τρίτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η ABLV Bank.

Τα αιτήματα των διαδίκων

34 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η ABLV Bank ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναστείλει την παρούσα διαδικασία μέχρι την έκδοση της απόφασης που περατώνει τη δίκη στην υπόθεση C-551/22 P, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, και να παράσχει στους διαδίκους της παρούσας διαδικασίας τη δυνατότητα να τοποθετηθούν επί της εν λόγω απόφασης,

– να διατάξει μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας και διεξαγωγή αποδείξεων προκειμένου να ζητηθεί από την Επιτροπή να λάβει θέση επί της υπό κρίση υπόθεσης,

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει τις επίδικες αποφάσεις,

– να καταδικάσει το ΕΣΕ στα δικαστικά έξοδα αμφότερων των βαθμών δικαιοδοσίας και

– σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να αποφανθεί επί της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο.

35 Το ΕΣΕ ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει το αίτημα της ABLV Bank περί λήψης μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων,

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη,

– επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο,

– όλως επικουρικώς, σε περίπτωση που το Δικαστήριο αποφανθεί επί της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής, να απορρίψει την προσφυγή αυτή και

– να καταδικάσει την ABLV Bank στα δικαστικά έξοδα.

36 Η ΕΚΤ ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη και

– να καταδικάσει την ABLV Bank στα δικαστικά έξοδα.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

37 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 2023, η παρούσα διαδικασία ανεστάλη εν αναμονή της απόφασης που περατώνει τη δίκη στην υπόθεση C-551/22 P, Επιτροπή κατά ΕΣΕ. Μετά την έκδοση της απόφασης της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520), η διαδικασία συνεχίστηκε.

38 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 2024, οι διάδικοι στην παρούσα διαδικασία κλήθηκαν να διατυπώσουν τις απόψεις τους επί των συνεπειών που έπρεπε να αντληθούν από την απόφαση αυτή στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

39 Η ABLV Bank προβάλλει τέσσερις λόγους προς στήριξη της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση των δύο πρώτων πρωτοδίκως προβληθέντων λόγων ακυρώσεως σχετικά με την αρμοδιότητα του ΕΣΕ, καθώς και διαδικαστικές πλημμέλειες κατά την έκδοση της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση του τρίτου και του τέταρτου πρωτοδίκως προβληθέντος λόγου ακυρώσεως σχετικά με την εκτίμηση του ΕΣΕ ότι η ABLV Bank βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης. Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αφορά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση της επιχειρηματολογίας της ABLV Bank σχετικά με το σχέδιο μέτρου του FinCEN και με αποφάσεις που εξέδωσαν οι λεττονικές αρχές. Ο

τέταρτος λόγος αναιρέσεως αφορά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής που έβαλλε κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg.

Επί του αιτήματος να ζητήσει το Δικαστήριο από την Επιτροπή να λάβει θέση επί της υπό κρίση υπόθεσης

40 Με το υπόμνημα απαντήσεώς της, η ABLV Bank ζήτησε από το Δικαστήριο να καλέσει την Επιτροπή να λάβει θέση επί της υπό κρίση υπόθεσης. Υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξε η Επιτροπή στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520), το θεσμικό αυτό όργανο συμμερίζεται την άποψή της ως προς το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως. Εξάλλου, το εν λόγω θεσμικό όργανο είναι σε θέση να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με τις προπαρασκευαστικές εργασίες για τον κανονισμό 806/2014.

41 Επ' αυτού, διαπιστώνεται ότι το ανωτέρω αίτημα αφορά θεσμικό όργανο της Ένωσης το οποίο δεν είναι διάδικος ούτε στην παρούσα ούτε στην πρωτοβάθμια διαδικασία. Επιπλέον, το Δικαστήριο εκτιμά ότι έχει ενημερωθεί επαρκώς από τα επιχειρήματα των διαδίκων και από τα στοιχεία της δικογραφίας, με αποτέλεσμα το αίτημα αυτό να πρέπει να απορριφθεί.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη, καθώς δεν πληροί τις απαιτήσεις του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Η αίτηση αναιρέσεως δεν προσδιορίζει με την απαιτούμενη ακρίβεια τα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης κατά των οποίων βάλλει, ούτε αναφέρει τα νομικά επιχειρήματα που προβάλλονται ειδικώς προς στήριξη των λόγων αναιρέσεως. Εξαιτίας της αοριστίας και της ανακολουθίας της αιτήσεως αναιρέσεως, είναι δύσκολο να προσδιοριστούν τα νομικά σφάλματα στα οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

43 Η ΕΚΤ εκτιμά ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν περιέχει καμία συγκεκριμένη αιτίαση σχετική με νομικά σφάλματα, πράγμα το οποίο, εν τέλει, δεν παρέχει τη δυνατότητα, αφενός, στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του και, αφετέρου, στο ΕΣΕ και στην ΕΚΤ να διασφαλίσουν την άμυνά τους. Συνεπώς, αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως.

44 Η ABLV Bank υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι παραδεκτή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

45 Υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας συνάγεται ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει με ακρίβεια τα επίμαχα στοιχεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό, άλλως είναι απαράδεκτη η αίτηση αναιρέσεως ή ο οικείος λόγος αναιρέσεως (βλ. διάταξη της 26ης Απριλίου 1993, Kupka-Floridi κατά ΟΚΕ, C-244/92 P, EU:C:1993:152, σκέψεις 8 και 9,

αποφάσεις της 25ης Ιανουαρίου 2022, Επιτροπή κατά European Food κ.λπ., C-638/19 P, EU:C:2022:50, σκέψη 75, και της 15ης Ιουλίου 2025, ΕΚΤ και Επιτροπή κατά Corneli, C-777/22 P και C-789/22 P, EU:C:2025:580, σκέψη 58).

46 Δεν πληροί τις ανωτέρω απαιτήσεις και πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτη αίτηση αναιρέσεως με την οποία προβάλλονται επιχειρήματα τα οποία δεν είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να παρέχεται στο Δικαστήριο η δυνατότητα να ασκήσει τον εκ μέρους του έλεγχο νομιμότητας, μεταξύ άλλων διότι τα ουσιώδη στοιχεία επί των οποίων στηρίζονται τα επιχειρήματα δεν προκύπτουν κατά τρόπο αρκούντως συνεκτικό και κατανοητό από το κείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως, το οποίο είναι διατυπωμένο κατά τρόπο ασαφή και διφορούμενο ως προς το ζήτημα αυτό. Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη αίτηση αναιρέσεως στερούμενη συνεκτικής δομής, περιοριζόμενη σε γενικόλογους ισχυρισμούς και μη προσδιορίζουσα επακριβώς τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης οι οποίες ενδεχομένως ενέχουν νομικό σφάλμα (πρβλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2024, thyssenkrupp κατά Επιτροπής, C-581/22 P, EU:C:2024:821, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

47 Εν προκειμένω, μολονότι μέρος της επιχειρηματολογίας της ABLV Bank δεν πληροί τις ανωτέρω απαιτήσεις, γεγονός παραμένει ότι η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως περιλαμβάνει μια σειρά νομικών επιχειρημάτων που αφορούν σαφώς προσδιορισμένα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και παρέχουν στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του.

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν συντρέχει λόγος να κηρυχθεί η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως απαράδεκτη στο σύνολό της.

49 Ωστόσο, το συμπέρασμα αυτό δεν προδικάζει την εξέταση του παραδεκτού ορισμένων επιμέρους επιχειρημάτων (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουνίου 2016, Marchiani κατά Κοινοβουλίου, C-566/14 P, EU:C:2016:437, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

50 Κατά την ABLV Bank, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε ορισμένα σφάλματα και παραμόρφωσε στοιχεία κατά την εξέταση των δύο πρώτων λόγων ακυρώσεως που αυτή προέβαλε πρωτοδίκως. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο κακώς παρέλειψε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως λόγους που αφορούσαν ορισμένες διαδικαστικές πλημμέλειες της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank.

51 Κατά πρώτον, η ABLV Bank υποστηρίζει ότι η ερμηνεία του άρθρου 18 του κανονισμού 806/2014 στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει πλείονα σφάλματα.

52 Κατ’ αρχάς, η ερμηνεία αυτή δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο γράμμα του εν λόγω άρθρου 18 ούτε στον εν λόγω κανονισμό στο σύνολό του.

53 Επιπλέον, η ανωτέρω ερμηνεία παραβιάζει τα όρια των εξουσιών του ΕΣΕ που καθορίζονται στο εν λόγω άρθρο 18, όπως αυτά προκύπτουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου που απορρέει από τις αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), και της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520). Από τη σκέψη 83 της τελευταίας αυτής απόφασης, ιδίως, προκύπτει ότι το άρθρο 18 δεν παρέχει στο ΕΣΕ την εξουσία να εκδίδει πράξεις που παράγουν αυτοτελή έννομα αποτελέσματα.

54 Η αιτιολογική σκέψη 26 του εν λόγω κανονισμού αναγνωρίζει ρητώς την ανάγκη περιορισμού των εξουσιών του ΕΣΕ η οποία απορρέει από την ανωτέρω νομολογία. Πλην όμως, η ερμηνεία του άρθρου 18 του ίδιου κανονισμού την οποία προέκρινε το Γενικό Δικαστήριο παρέχει στο ΕΣΕ ευρύτατη εξουσία να καθορίζει την τύχη μιας τράπεζας χωρίς να χρειάζεται, προς τούτο, να λάβει την έγκριση της Επιτροπής ή του Συμβουλίου, εξουσία η οποία δεν προβλέπεται από το άρθρο αυτό.

55 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο στηρίζει την ερμηνεία του εν λόγω άρθρου 18 σε δύο εσφαλμένα επιχειρήματα.

56 Αφενός, όσον αφορά το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου που βασίζεται στο άρθρο 82, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59, η ABLV Bank υποστηρίζει ότι η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω και ότι η απουσία αντίστοιχης διάταξης στον κανονισμό 806/2014 δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως ακούσιο κενό. Επιπλέον, από την εν λόγω διάταξη προκύπτει ότι τα μέτρα που λαμβάνονται κατόπιν απόφασης περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης εμπίπτουν αποκλειστικά στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών.

57 Αφετέρου, η αιτιολογία που εκτίθεται στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης σχετικά με την προβαλλόμενη ανάγκη άρσης κάθε αμφιβολίας ως προς τις ενέργειες που πρέπει να αναληφθούν σε εθνικό επίπεδο μετά την εκτίμηση της ΕΚΤ ότι ένα πιστωτικό ίδρυμα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης είναι πολιτικής φύσης.

58 Τέλος, η πρακτική που ακολούθησε το ΕΣΕ μετά την περάτωση της προφορικής διαδικασίας σε πρώτο βαθμό δεν συνάδει με την ερμηνεία του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού την οποία προέβαλε στην υπό κρίση υπόθεση και η οποία έγινε δεκτή από το Γενικό Δικαστήριο στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ιδίως στις σκέψεις 83 και 84 της απόφασης αυτής.

59 Κατά δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο δεν προσδιόρισε ορθώς τα έννομα αποτελέσματα των επίδικων αποφάσεων, μολονότι πρόκειται για αναγκαίο στάδιο για την εξέταση της νομιμότητας των εν λόγω αποφάσεων.

60 Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν διευκρίνισε με ποιον τρόπο μεταβλήθηκε η νομική κατάσταση της ABLV Bank και της ABLV Bank Luxembourg με τις αποφάσεις αυτές και περιορίστηκε στην εξέταση του ζητήματος αν οι εν λόγω αποφάσεις συνεπάγονται ή όχι «διαταγή εκκαθάρισης».

61 Κατά τρίτον, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν επιβάλλουν την εκκαθάριση της ABLV Bank και της ABLV Bank Luxembourg συνιστά παραμόρφωση του κειμένου των αποφάσεων αυτών και στηρίζεται σε σφάλματα.

62 Κατ' αρχάς, η διατύπωση που επελέγη στο κείμενο των ανωτέρω αποφάσεων, καθόσον απαιτεί από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης να εφαρμόσουν τις εν λόγω αποφάσεις σύμφωνα με τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται σε αυτές, δεν αφήνει καμία αμφιβολία ως προς το ότι η ABLV Bank και η ABLV Bank Luxembourg έπρεπε να εκκαθαριστούν.

63 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως εξομοίωσε την έννοια της πράξης που είναι δεκτική προσφυγής, κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, με συγκεκριμένο έγγραφο που έχει συνταχθεί σε υλική μορφή. Η έννοια αυτή αφορά το ίδιο το περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων, ένα δε έγγραφο που έχει συνταχθεί σε υλική μορφή αποτελεί, συναφώς, απλώς αποδεικτικό στοιχείο, όπως ακριβώς και οι ανακοινώσεις που γίνονται στο πλαίσιο συνέντευξης Τύπου. Όπως, όμως, επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 17 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το ΕΣΕ ανακοίνωσε ότι οι επίδικες αποφάσεις συνεπάγονταν την εκκαθάριση της ABLV Bank και της ABLV Bank Luxembourg.

64 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σφάλμα κατά την ερμηνεία της έννοιας του αποδέκτη μιας πράξης, όπως αυτή διαλαμβάνεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, και στο άρθρο 297, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Όφειλε να κρίνει ότι αποδέκτης μιας πράξης δεν είναι η αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εφαρμογή της, αλλά το πρόσωπο του οποίου η νομική κατάσταση μεταβλήθηκε. Εν προκειμένω, η ABLV Bank και η ABLV Bank Luxembourg είναι οι αποδέκτες των επίδικων αποφάσεων και τα πρόσωπα που μπορούν να επικαλεστούν τα δικαιώματα τα οποία παρέχει το άρθρο 41 του Χάρτη.

65 Κατά τέταρτον, η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank ενέχει διαδικαστικές πλημμέλειες, οι οποίες έπρεπε να έχουν εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το Γενικό Δικαστήριο και πρέπει πλέον να εξεταστούν από το Δικαστήριο. Ειδικότερα, τα δικαιώματα της ABLV Bank να τύχει ακρόασης και να αποκτήσει πρόσβαση στον φάκελο δεν έγιναν σεβαστά κατά τη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης αυτής. Επιπλέον, η εν λόγω απόφαση δεν κοινοποιήθηκε ορθώς στην ABLV Bank και δεν προσκομίστηκε αιτιολογική έκθεση.

66 Το ΕΣΕ εκτιμά ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος, εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.

67 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

68 Προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία της ABLV Bank σχετικά με τα προβαλλόμενα σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο καθόσον δεν προσδιόρισε ορθώς τα έννομα αποτελέσματα των επίδικων αποφάσεων και δεν έλαβε υπόψη τις διαδικαστικές πλημμέλειες τις οποίες φέρεται να ενέχει η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank δεν είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας. Επομένως, η εν λόγω επιχειρηματολογία πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 45 και 46 της παρούσας απόφασης.

69 Σχετικά με τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η ABLV Bank προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, επισημαίνεται, όσον αφορά, κατά πρώτον, το προβαλλόμενο νομικό σφάλμα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 18 του κανονισμού 806/2014, ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, στη

σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε πρωτοδίκως η ABLV Bank και ο οποίος αφορούσε έλλειψη αρμοδιότητας του ΕΣΕ να λάβει επίσημη απόφαση περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης κατά την έννοια της διάταξης αυτής.

70 Συναφώς, όσον αφορά, πρώτον, την ερμηνεία του άρθρου αυτού, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας η εν λόγω διάταξη αποτελεί μέρος (βλ. αποφάσεις της 17ης Νοεμβρίου 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, σκέψη 12, και της 25ης Φεβρουαρίου 2025, BSH Hausgeräte, C-339/22, EU:C:2025:108, σκέψη 27).

71 Κατ’ αρχάς, ως προς το γράμμα του, το άρθρο 18 του κανονισμού αυτού ορίζει στις παραγράφους 1 και 6 ότι το ΕΣΕ εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης όσον αφορά, μεταξύ άλλων, χρηματοοικονομικά ιδρύματα και ομίλους που θεωρούνται σημαντικοί για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα στην Ένωση καθώς και άλλους διασυνοριακούς ομίλους μόνον εφόσον εκτιμά ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως γ′, του εν λόγω κανονισμού. Οι προϋποθέσεις αυτές αφορούν, πρώτον, το κατά πόσον η οικεία οντότητα ή ο οικείος όμιλος βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, δεύτερον, την απουσία εναλλακτικών μέτρων σε σχέση με την εξυγίανση καθώς και, τρίτον, την αναγκαιότητα της εξυγίανσης για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

72 Όσον αφορά την πρώτη από τις ανωτέρω προϋποθέσεις, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 806/2014, από το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού προκύπτει ότι η εκτίμηση της προϋπόθεσης αυτής πραγματοποιείται από την ΕΚΤ κατόπιν διαβούλευσης με το ΕΣΕ και ότι το τελευταίο μπορεί να προβεί στην εκτίμηση αυτή μόνον εάν, αφού ενημερώσει την ΕΚΤ για την πρόθεσή του, η τελευταία, εντός τριών ημερολογιακών ημερών από την παραλαβή της πληροφορίας, δεν προβεί στην εν λόγω εκτίμηση. Το τρίτο εδάφιο του άρθρου 18, παράγραφος 1, διευκρινίζει ότι, εάν η ΕΚΤ εκτιμά ότι πληρούται η εν λόγω προϋπόθεση, ανακοινώνει χωρίς καθυστέρηση την εκτίμησή της στην Επιτροπή και στο ΕΣΕ.

73 Η εκτίμηση της ΕΚΤ ότι η οικεία οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 806/2014 έχει ως συνέπεια την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού και, ως εκ τούτου, την εξέταση των προϋποθέσεων του άρθρου 18, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού από το ΕΣΕ (πρβλ. απόφαση της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 67).

74 Επομένως, το άρθρο 18 του ίδιου κανονισμού προβλέπει την αρμοδιότητα του ΕΣΕ να εξετάζει τις προϋποθέσεις της παραγράφου 1, στοιχεία α′ έως γ′, του άρθρου αυτού σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η διαδικασία εξυγίανσης κινείται βάσει της κοινοποιούμενης από την ΕΚΤ εκτίμησης ότι η οικεία οντότητα ή ο οικείος όμιλος βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης ή βάσει της εκτίμησης που διενεργείται από το ίδιο το ΕΣΕ, όταν αυτό έχει εκφράσει την πρόθεσή του να προβεί σε τέτοια εκτίμηση, έστω και αν το ανωτέρω άρθρο δεν περιέχει ρητές ενδείξεις σχετικά με τις ενέργειες που πρέπει να αναληφθούν μετά την εν λόγω διαδικασία εξυγίανσης όταν το ΕΣΕ εκτιμά ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές.

75 Επιπλέον, μολονότι οι διατάξεις του άρθρου 18, παράγραφος 7, του κανονισμού 806/2014 εξαρτούν τη θέση σε ισχύ του καθεστώτος εξυγίανσης από την αποδοχή του από την Επιτροπή, εφόσον δεν έχουν προβληθεί αντιρρήσεις από την Επιτροπή ή το Συμβούλιο (πρβλ. απόφαση της

18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 80), δεν προβλέπεται τέτοια συμμετοχή της Επιτροπής και του Συμβουλίου σε περίπτωση μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης. Επομένως, όταν το ΕΣΕ εκτιμά ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαιτούνται για την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, το συμπέρασμα αυτό του ΕΣΕ συνιστά το τελικό στάδιο της διαδικασίας εξυγίανσης που προβλέπεται στο άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού.

76 Περαιτέρω, όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού, επισημαίνεται, αφενός, ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού δεν αποκλείει την αρμοδιότητα του ΕΣΕ να λάβει απόφαση περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης. Πράγματι, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 23 των προτάσεών του, υπάρχουν διαφορές μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων της διάταξης αυτής. Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι από ορισμένες εκ των αποδόσεων αυτών μπορεί να συναχθεί ότι το ΕΣΕ είναι αρμόδιο μόνο να εκδίδει αποφάσεις εξυγίανσης σχετικές, μεταξύ άλλων, με τα χρηματοοικονομικά ιδρύματα και τους ομίλους που θεωρούνται σημαντικοί για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα στην Ένωση καθώς και με άλλους διασυνοριακούς ομίλους, γεγονός παραμένει ότι, σύμφωνα με άλλες γλωσσικές αποδόσεις της εν λόγω διάταξης, το ΕΣΕ είναι αρμόδιο να εκδίδει όλες τις αποφάσεις «σχετικά με την εξυγίανση» τέτοιων χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων ή ομίλων.

77 Κατά πάγια νομολογία, όμως, η αμιγώς γραμματική ερμηνεία νομοθετήματος της Ένωσης με βάση την απόδοσή του σε μία ή σε περισσότερες γλώσσες, κατ' αποκλεισμό των υπολοίπων γλωσσών, δεν κρίνεται ενδεδειγμένη, διότι η ομοιόμορφη εφαρμογή των κανόνων του δικαίου της Ένωσης απαιτεί να λαμβάνεται υπόψη για την ερμηνεία των κανόνων αυτών το κείμενό τους σε όλες τις γλώσσες (απόφαση της 10ης Μαρτίου 2022, Landkreis Gifhorn, C-519/20, EU:C:2022:178, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

78 Αφετέρου, η αιτιολογική σκέψη 33 του κανονισμού 806/2014 διευκρινίζει ότι το ΕΣΕ πρέπει να προετοιμάζει όλες τις «αποφάσεις σχετικά με τη διαδικασία εξυγίανσης» και, κατά το δυνατόν, να εγκρίνει τις εν λόγω αποφάσεις.

79 Η διευκρίνιση αυτή υποδηλώνει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης υιοθέτησε μια ευρεία αντίληψη ως προς τα είδη αποφάσεων που το ΕΣΕ είναι επιφορτισμένο να εκδίδει στο πλαίσιο του ΕΜΕ.

80 Τέλος, όσον αφορά τους σκοπούς του εν λόγω κανονισμού, οι οποίοι πρέπει να ληφθούν υπόψη, όπως υπενθυμίστηκε στη σκέψη 70 της παρούσας απόφασης, για την ερμηνεία των διατάξεών του, από τις αιτιολογικές σκέψεις 2, 10 έως 12, 31, 58 και 122 του κανονισμού προκύπτει ότι αυτός αποσκοπεί, μέσω της καθιέρωσης ενιαίας και κεντρικής διαδικασίας λήψης αποφάσεων στον τομέα της εξυγίανσης, στη διασφάλιση ταχύτερης και αποτελεσματικότερης διαδικασίας λήψης αποφάσεων για την εξυγίανση στην τραπεζική ένωση, προκειμένου ιδίως να εξασφαλιστεί μεγαλύτερη προβλεψιμότητα ως προς τα πιθανά αποτελέσματα της πτώχευσης μιας τράπεζας, να διατηρηθεί η χρηματοπιστωτική σταθερότητα, να διασφαλιστεί η συνέχεια των βασικών χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών και να προστατευθούν οι καταθέτες (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2024, Aeris Invest κατά Επιτροπής και ΕΣΕ, C-535/22 P, EU:C:2024:819, σκέψη 164, και της 4ης Οκτωβρίου 2024, García Fernández κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ, C-541/22 P, EU:C:2024:820, σκέψη 190).

81 Όπως, όμως, επισημάνθηκε στη σκέψη 73 της παρούσας απόφασης, η εκτίμηση της ΕΚΤ ότι η οικεία οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ανωτέρω κανονισμού, έχει ως συνέπεια την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 18 του κανονισμού και, ως εκ τούτου, την εξέταση από το ΕΣΕ των προϋποθέσεων που προβλέπει το εν λόγω άρθρο 18, παράγραφος 1.

82 Επομένως, τυχόν ερμηνεία του εν λόγω άρθρου 18 υπό την έννοια ότι το ΕΣΕ δεν είναι αρμόδιο να λάβει απόφαση περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης όταν εκτιμά ότι οι προϋποθέσεις αυτές δεν πληρούνται δεν θα καθιστούσε δυνατή την εξασφάλιση επαρκούς διαφάνειας όσον αφορά την έκβαση της διαδικασίας εξυγίανσης που διεξάγει το ΕΣΕ κατόπιν διαπίστωσης ότι μια οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και, ως εκ τούτου, τη διασφάλιση ορισμένης προβλεψιμότητας όσον αφορά τις συνέπειες μιας τέτοιας πτώχευσης, ιδίως ως προς τα μέτρα που θα ληφθούν κατόπιν της διαπίστωσης αυτής.

83 Συναφώς, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 75 της παρούσας απόφασης, σε περίπτωση που το ΕΣΕ κρίνει ότι δεν πληρούνται οι εν λόγω προϋποθέσεις, το συμπέρασμα αυτό του ΕΣΕ συνιστά το τελικό στάδιο της διαδικασίας εξυγίανσης που προβλέπεται στο άρθρο 18 του κανονισμού 806/2014. Πάντως, για λόγους διαφάνειας, είναι σημαντικό οι αρμόδιες εθνικές αρχές να ενημερώνονται για την έκβαση της διαδικασίας εξυγίανσης που διεξάγει το ΕΣΕ.

84 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω στοιχείων, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας ότι το άρθρο 18 του εν λόγω κανονισμού έχει την έννοια ότι το ΕΣΕ είναι αρμόδιο να λάβει απόφαση περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης όταν εκτιμά ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού.

85 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η ABLV Bank, το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τη νομολογία του Δικαστηρίου που απορρέει από τις αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), και της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520).

86 Επ’ αυτού, υπενθυμίζεται ότι το σύστημα που καθιερώνει ο ανωτέρω κανονισμός στηρίζεται στη διαπίστωση, η οποία περιέχεται κατ’ ουσίαν στις αιτιολογικές σκέψεις 24 και 26 αυτού, ότι η άσκηση των εξουσιών εξυγίανσης που προβλέπονται από τον κανονισμό εμπίπτει στην πολιτική της Ένωσης στον τομέα της εξυγίανσης, την οποία μόνον τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να καθορίσουν, και ότι εξακολουθεί να υπάρχει κάποια διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την έγκριση κάθε συγκεκριμένου καθεστώτος εξυγίανσης, λόγω του σημαντικού αντικτύπου των αποφάσεων περί εξυγίανσης στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα των κρατών μελών και της Ένωσης στο σύνολό της, καθώς και στη δημοσιονομική κυριαρχία των κρατών μελών. Από τις ανωτέρω αιτιολογικές σκέψεις προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε, για τους λόγους αυτούς, αναγκαίο να προβλέψει την ενδεικνυόμενη συμμετοχή του Συμβουλίου και της Επιτροπής, ήτοι μια συμμετοχή η οποία ενισχύει την απαραίτητη επιχειρησιακή ανεξαρτησία του ΕΣΕ, ενώ συγχρόνως τηρεί τις αρχές σχετικά με την ανάθεση εξουσιών σε επικουρικά όργανα οι οποίες διατυπώθηκαν με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), και στις οποίες γίνεται αναφορά με την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (C-270/12, EU:C:2014:18) (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 69).

87 Με τις δύο ανωτέρω αποφάσεις, το Δικαστήριο έκρινε, εν συνόψει, ότι οι συνέπειες που προκύπτουν από την ανάθεση εξουσιών είναι πολύ διαφορετικές, ανάλογα με το αν αυτή αφορά σαφώς οριοθετημένες εκτελεστικές εξουσίες, η άσκηση των οποίων, ως εκ τούτου, επιδέχεται αυστηρό έλεγχο υπό το πρίσμα αντικειμενικών κριτηρίων, καθοριζόμενων από την αρχή που προβαίνει στην ανάθεση, ή αν η ανάθεση αφορά «διακριτική εξουσία, που προϋποθέτει ευρεία ελευθερία εκτιμήσεως και μπορεί, ανάλογα με τον τρόπο ασκήσεώς της, ν’ αποτελέσει έκφραση πραγματικής οικονομικής πολιτικής» (απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

88 Η ανάθεση του πρώτου είδους δεν είναι ικανή να τροποποιήσει αισθητά τις συνέπειες της άσκησης των εξουσιών τις οποίες αφορά, ενώ η ανάθεση του δεύτερου είδους, στο πλαίσιο της οποίας οι επιλογές της αρχής που προβαίνει στην ανάθεση υποκαθίστανται από τις επιλογές της αρχής υπέρ της οποίας συντελείται, αποτελεί «πραγματική μετάθεση ευθύνης» (απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 71 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

89 Το Δικαστήριο έχει επίσης διευκρινίσει ότι η νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), στηρίζεται στην παραδοχή ότι η εξισορρόπηση των εξουσιών, η οποία αποτελεί χαρακτηριστικό της θεσμικής δομής της Ένωσης, συνιστά θεμελιώδη εγγύηση παρεχόμενη από τις Συνθήκες και ότι η ανάθεση ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως θα έθιγε την εγγύηση αυτή, διότι η εν λόγω εξουσία θα ανετίθετο σε αρχές διαφορετικές από εκείνες τις οποίες όρισε η Συνθήκη για να εξασφαλίζουν και να ελέγχουν την άσκησή της, στο πλαίσιο των αντιστοίχων αρμοδιοτήτων τους (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 72).

90 Από την εν λόγω νομολογία προκύπτει ότι το κύρος της ανάθεσης εξουσιών σε επικουρικό όργανο, υπό το πρίσμα της εξισορρόπησης των εξουσιών την οποία εγγυώνται οι Συνθήκες, εξαρτάται από το ζήτημα αν η ανάθεση αυτή αφορά ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ή, αντιθέτως, σαφώς οριοθετημένες εκτελεστικές εξουσίες (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 73).

91 Όσον αφορά τις διατάξεις του άρθρου 18 του κανονισμού 806/2014, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι αυτές είναι ικανές να αποτρέψουν τη «μετάθεση ευθύνης», κατά την έννοια της νομολογίας που διαμορφώθηκε με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7).

92 Πράγματι, οι εν λόγω διατάξεις αναθέτουν στο ΕΣΕ την εξουσία να εκτιμήσει αν πληρούνται, εν προκειμένω, οι προϋποθέσεις για την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης και να καθορίσει τα αναγκαία εργαλεία για τους σκοπούς ενός τέτοιου καθεστώτος, ενώ συγχρόνως αναθέτουν στην Επιτροπή ή, κατά περίπτωση, στο Συμβούλιο την ευθύνη για την τελική εκτίμηση των πτυχών του καθεστώτος αυτού οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια και εμπίπτουν στην πολιτική της Ένωσης στον τομέα της εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και οι οποίες απαιτούν ειδική στάθμιση διαφόρων στόχων και συμφερόντων που αφορούν τη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας της Ένωσης και της ακεραιότητας της εσωτερικής αγοράς, τη συνεκτίμηση της δημοσιονομικής κυριαρχίας των κρατών μελών, καθώς και την προστασία των συμφερόντων των μετόχων και των πιστωτών (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 81).

93 Εξάλλου, μολονότι οι ανωτέρω διατάξεις παρέχουν στο ΕΣΕ ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς το αν και με ποια μέσα η οικεία οντότητα πρέπει να υπαχθεί σε διαδικασία εξυγίανσης, η ευχέρεια αυτή υπόκειται, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφοι 1 και 4 έως 6, του εν λόγω κανονισμού, σε αντικειμενικά κριτήρια και προϋποθέσεις που οριοθετούν το πεδίο δράσης του ΕΣΕ και αφορούν τόσο τις προϋποθέσεις όσο και τα εργαλεία εξυγίανσης. Επιπλέον, ο κανονισμός αυτός προβλέπει τη συμμετοχή της Επιτροπής και του Συμβουλίου στη διαδικασία έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης, το οποίο, για να τεθεί σε ισχύ, πρέπει να τύχει της αποδοχής της Επιτροπής και, κατά περίπτωση, του Συμβουλίου (απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 77).

94 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι τα άρθρα 7 και 18 του εν λόγω κανονισμού προβλέπουν ότι το ΕΣΕ είναι αρμόδιο για την εκπόνηση και την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, εντούτοις δεν του παρέχουν την εξουσία να εκδίδει πράξη η οποία παράγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα. Διευκρίνισε ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που προβλέπεται στο άρθρο 18 του ίδιου κανονισμού, η αποδοχή της Επιτροπής συνιστά απαραίτητο στοιχείο τόσο για τη θέση ενός καθεστώτος εξυγίανσης σε ισχύ όσο και για τον καθορισμό του περιεχομένου του καθεστώτος αυτού (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψεις 83 και 84).

95 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η ABLV Bank, εξ αυτού δεν μπορεί να συναχθεί ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι το ΕΣΕ δεν διαθέτει σε καμία περίπτωση την εξουσία να εκδίδει πράξη που παράγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα.

96 Πράγματι, τα εκτιθέμενα στη σκέψη 83 της απόφασης της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520), έχουν ως σκοπό να δικαιολογήσουν την εκτίμηση, στη σκέψη 82 της απόφασης αυτής, κατά την οποία θα ήταν αντίθετο τόσο προς τις εξουσίες που απονέμει στο ΕΣΕ ο κανονισμός 806/2014 όσο και προς τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), να θεωρηθεί ότι ένα καθεστώς εξυγίανσης μπορεί να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ανεξαρτήτως της απόφασης περί αποδοχής από την Επιτροπή. Επομένως, η διαπίστωση που περιλαμβάνεται στην εν λόγω σκέψη 83, κατά την οποία τα άρθρα 7 και 18 του κανονισμού αυτού δεν παρέχουν στο ΕΣΕ την εξουσία να εκδίδει πράξη παράγουσα αυτοτελή έννομα αποτελέσματα, αφορά μόνον τα καθεστώτα εξυγίανσης.

97 Επιπλέον, μολονότι, όπως επισημαίνει η ABLV Bank, το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520), ότι απαιτούνταν η ενδεικνυόμενη συμμετοχή της Επιτροπής και του Συμβουλίου στο πλαίσιο της έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης προκειμένου να αποφευχθεί η «μετάθεση ευθύνης», το Δικαστήριο στηρίχθηκε προς τούτο, στις σκέψεις 75 έως 81 της εν λόγω απόφασης, σε ένα σύνολο στοιχείων που χαρακτηρίζουν την έγκριση, από το ΕΣΕ, ενός καθεστώτος εξυγίανσης. Τα στοιχεία αυτά, όμως, δεν συντρέχουν όταν το ΕΣΕ αποφασίζει να μην εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης.

98 Αφενός, όπως επισήμανε το Δικαστήριο στη σκέψη 76 της ανωτέρω απόφασης, το άρθρο 18, παράγραφος 6, του κανονισμού 806/2014 διευκρινίζει ότι, όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1 του άρθρου 18, το ΕΣΕ εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης το οποίο θέτει την οικεία οντότητα υπό εξυγίανση και καθορίζει τον τρόπο εφαρμογής σε αυτήν των εργαλείων εξυγίανσης που προβλέπονται στο άρθρο 22, παράγραφος 2, του κανονισμού, καθώς και τη χρήση του ΕΤΕ. Το άρθρο 22, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι τα εργαλεία αυτά μπορούν, πλην του εργαλείου διαχωρισμού των περιουσιακών στοιχείων, να εφαρμόζονται είτε μεμονωμένα είτε σε συνδυασμό, κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται στους στόχους της εξυγίανσης που καθορίζονται στο άρθρο 14 του ίδιου κανονισμού, σύμφωνα με τις αρχές εξυγίανσης του άρθρου 15 του κανονισμού.

99 Εκ των ανωτέρω το Δικαστήριο συνήγαγε, στις σκέψεις 77 και 81 της ίδιας απόφασης, ότι το ΕΣΕ, προκειμένου να εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης, πρέπει να εκτιμήσει, κατά διακριτική ευχέρεια, δύο διακριτές πτυχές της επίμαχης κατάστασης, εκ των οποίων η πρώτη αφορά το αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που δικαιολογούν την έγκριση ενός τέτοιου καθεστώτος και η δεύτερη τον καθορισμό των αναγκαίων προς τούτο εργαλείων εξυγίανσης καθώς και, κατά περίπτωση, τη χρήση του ΕΤΕ.

100 Για την έκδοση, όμως, απόφασης του ΕΣΕ περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης απαιτείται μόνο να καταλήξει το ΕΣΕ στο συμπέρασμα ότι δεν πληρούνται οι σωρευτικές προϋποθέσεις που δικαιολογούν την έγκριση ενός τέτοιου καθεστώτος, γεγονός που το απαλλάσσει από την υποχρέωση να καθορίσει τα εργαλεία που θα ήταν αναγκαία για την εξυγίανση του οικείου ιδρύματος. Ο καθορισμός των εργαλείων αυτών απαιτεί, όπως υπενθυμίζεται στη σκέψη 92 της παρούσας απόφασης, ειδική στάθμιση διαφόρων στόχων και συμφερόντων που αφορούν τη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας της Ένωσης και της ακεραιότητας της εσωτερικής αγοράς, τη συνεκτίμηση της δημοσιονομικής κυριαρχίας των κρατών μελών, καθώς και την προστασία των συμφερόντων των μετόχων και των πιστωτών.

101 Επομένως, το εύρος των κατά διακριτική ευχέρεια εκτιμήσεων στις οποίες πρέπει να προβεί το ΕΣΕ προκειμένου να αποφασίσει να μην εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης είναι κατ' ανάγκην πιο περιορισμένο από εκείνο των εκτιμήσεων στις οποίες πρέπει να προβεί προκειμένου να αποφασίσει να εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης.

102 Πράγματι, όπως διευκρίνισε το Δικαστήριο στη σκέψη 77 της απόφασης της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520), η εξουσία του ΕΣΕ να εκτιμά αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014 υπόκειται, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφοι 1, 4 και 5, του κανονισμού αυτού, σε αντικειμενικά κριτήρια και προϋποθέσεις που οριοθετούν το πεδίο δράσης του ΕΣΕ (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2014, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-270/12, EU:C:2014:18, σκέψη 45).

103 Αφετέρου, σε αντίθεση με ένα καθεστώς εξυγίανσης, η απόφαση περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης δεν μπορεί να έχει, αφ' εαυτής, ως αποτέλεσμα την επιβολή συγκεκριμένων μέτρων ή τη δέσμευση κεφαλαίων, δεδομένου ότι το μόνο αποτέλεσμά της είναι η περάτωση της διαδικασίας εξυγίανσης που διεξάγει το ΕΣΕ.

104 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη η επιχειρηματολογία της ABLV Bank κατά την οποία η ερμηνεία του άρθρου 18, παράγραφος 1, του ανωτέρω κανονισμού στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο γράμμα της διάταξης αυτής ούτε στον κανονισμό αυτόν και παραβιάζει τα όρια των εξουσιών του ΕΣΕ που καθορίζονται στην εν λόγω διάταξη, όπως αυτά προκύπτουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου που απορρέει από τις αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), και της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520).

105 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της ABLV Bank που βάλλει κατά των σκέψεων 83 και 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της εν λόγω απόφασης και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

106 Πράγματι, η εκτίμηση στη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η οποία αφορά, εν συνόψει, τον κίνδυνο αβεβαιότητας που θα απέρρεε από τυχόν έλλειψη αρμοδιότητας του ΕΣΕ να εκδώσει απόφαση περί μη εφαρμογής καθεστώτος εξυγίανσης, σχετίζεται με έναν από τους σκοπούς που επιδιώκει το άρθρο 18 του κανονισμού 806/2014, δηλαδή την ανάγκη –η οποία υπομνήσθηκε στη σκέψη 82 της παρούσας απόφασης– να εξασφαλιστεί επαρκής διαφάνεια όσον αφορά την έκβαση της διαδικασίας εξυγίανσης που διεξάγει το ΕΣΕ κατόπιν διαπίστωσης ότι μια οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και να διασφαλιστεί, ως εκ

τούτου, ορισμένη προβλεψιμότητα όσον αφορά τις συνέπειες μιας τέτοιας πτώχευσης, ιδίως ως προς τα μέτρα που θα ληφθούν κατόπιν της διαπίστωσης αυτής. Συνεπώς, δεν μπορεί βασίμως να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι στηρίχθηκε στην ύπαρξη του εν λόγω κινδύνου.

107 Επιπλέον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η ABLV Bank, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε, στη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το άρθρο 82, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59 έχει εφαρμογή στο ΕΣΕ, αλλά παρέπεμψε κατ' αναλογίαν στη διάταξη αυτή, στο πλαίσιο συστηματικής ανάλυσης του άρθρου 18 του ανωτέρω κανονισμού.

108 Εξάλλου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, με την επιχειρηματολογία της κατά της εν λόγω σκέψης 83, η ABLV Bank υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα προβαίνοντας σε μια τέτοια κατ' αναλογίαν παραπομπή, αρκεί η διαπίστωση ότι, λαμβανομένων υπόψη των όσων εκτίθενται στις σκέψεις 71 έως 103 της παρούσας απόφασης, ο εσφαλμένος χαρακτήρας μιας τέτοιας αναλογίας δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, ικανός να αποδείξει ότι το ΕΣΕ δεν έχει αρμοδιότητα λήψης απόφασης περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης και, ως εκ τούτου, να θέσει υπό αμφισβήτηση την απόρριψη, από το Γενικό Δικαστήριο, του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η ABLV Bank πρωτοδίκως. Επομένως, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

109 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά, τρίτον, την επιχειρηματολογία της ABLV Bank που αντλείται από την πρακτική την οποία ακολούθησε το ΕΣΕ μετά την περάτωση της προφορικής διαδικασίας σε πρώτο βαθμό. Πράγματι, το γεγονός ότι η πρακτική αυτή δεν συνάδει με την ερμηνεία του άρθρου 18 του κανονισμού 806/2014 την οποία προέβαλε το ΕΣΕ ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και την οποία υιοθέτησε το τελευταίο, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να θέσει υπό αμφισβήτηση την ερμηνεία της εν λόγω διάταξης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

110 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της ABLV Bank κατά της διαπίστωσης του Γενικού Δικαστηρίου ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν επιβάλλουν την εκκαθάριση της ABLV Bank και της ABLV Bank Luxembourg, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, στη σκέψη 78 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τον πρώτο λόγο ακυρώσεως τον οποίο προέβαλε πρωτοδίκως η ABLV Bank και με τον οποίο αυτή υποστήριζε ότι το ΕΣΕ, διατάσσοντας την εκκαθάριση της ABLV Bank, υπερέβη την αρμοδιότητα που του απονέμει ο ανωτέρω κανονισμός.

111 Πρώτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της ABLV Bank με την οποία προβάλλεται ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg ενέχει σφάλματα, αρκεί η διαπίστωση ότι τα σφάλματα αυτά, ακόμη και αν θεωρηθούν αποδεδειγμένα, δεν θα μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση την απόρριψη, από το Γενικό Δικαστήριο, του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η ABLV Bank πρωτοδίκως, δεδομένου ότι η επί της ουσίας εξέταση της προσφυγής ακυρώσεως που αυτή άσκησε αφορούσε αποκλειστικά την απόφαση σχετικά με την ABLV Bank, καθώς η προσφυγή της τελευταίας κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg κρίθηκε απαράδεκτη από το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Ως εκ τούτου, η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί ως, εν πάση περιπτώσει, αλυσιτελής.

112 Δεύτερον, όσον αφορά τον ισχυρισμό της ABLV Bank ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβλεψε το κείμενο της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank διαπιστώνοντας, στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, με την πρώτη αυτή απόφαση, το ΕΣΕ δεν αποφάσισε την

εκκαθάριση του εν λόγω πιστωτικού ιδρύματος, επισημαίνεται ότι από το κείμενο της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank δεν προκύπτει ότι η διαπίστωση αυτή του Γενικού Δικαστηρίου είναι ανακριβής.

113 Επομένως, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank που αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

114 Εξάλλου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, με την ανωτέρω επιχειρηματολογία, η ABLV Bank υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας, στη σκέψη 75 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank δεν επιβάλλει την εκκαθάριση της τελευταίας, η επιχειρηματολογία αυτή θα πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί ως αβάσιμη, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στην εν λόγω σκέψη 75, ότι η εκκαθάριση της ABLV Bank δεν απέρρεε από την απόφαση σχετικά με την ABLV Bank, αλλά από απόφαση που έλαβαν οι μέτοχοι της τελευταίας κατόπιν της εν λόγω απόφασης του ΕΣΕ (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 49, και της 24ης Φεβρουαρίου 2022, Bernis κ.λπ. κατά ΕΣΕ, C-364/20 P, EU:C:2022:115, σκέψεις 50, 51, 77 και 78).

115 Τρίτον, όσον αφορά το προβαλλόμενο νομικό σφάλμα σχετικά με το ότι ελήφθη υπόψη μόνον το κείμενο των επίδικων αποφάσεων, και όχι οι δημόσιες ανακοινώσεις στις οποίες προέβη το όργανο που εξέδωσε τις αποφάσεις, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

116 Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο, διαπιστώνοντας στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι το ανακοινωθέν Τύπου του ΕΣΕ της 24ης Φεβρουαρίου 2018 δεν υποκαθιστά τις επίδικες αποφάσεις και δεν δημιουργεί υποχρεώσεις που δεν απορρέουν από αυτές, δεν έκρινε ότι το κείμενο των συγκεκριμένων αποφάσεων είναι το μόνο στοιχείο που μπορεί να ληφθεί υπόψη, αποκλειομένου κάθε άλλου στοιχείου, για τον προσδιορισμό του περιεχομένου τους, αλλά έκρινε, εν συνόψει, ότι ένα ανακοινωθέν Τύπου μπορεί να διαδραματίσει συμπληρωματικό μόνο ρόλο προς τούτο και, επομένως, δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση που απορρέει από το ίδιο το κείμενο των εν λόγω αποφάσεων.

117 Τέταρτον, όσον αφορά το προβαλλόμενο σφάλμα στο οποίο φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο καθόσον δεν ερμήνευσε ορθώς την έννοια του «αποδέκτη» κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, και το άρθρο 297, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, ένα τέτοιο σφάλμα δεν θα ήταν, εν πάση περιπτώσει, ικανό να κλονίσει τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank δεν επιβάλλει την εκκαθάριση της τελευταίας και, ως εκ τούτου, δεν θα ήταν ικανό να θέσει εν αμφιβόλω την απόρριψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε πρωτοδίκως η ABLV Bank. Επομένως, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank με την οποία προβάλλεται τέτοιο σφάλμα πρέπει να απορριφθεί ως, εν πάση περιπτώσει, αλυσιτελής.

118 Εξάλλου, όσον αφορά το επιχείρημα ότι το εν λόγω σφάλμα στέρησε από την ABLV Bank και την ABLV Bank Luxembourg τα δικαιώματά τους που κατοχυρώνονται στο άρθρο 41 του Χάρτη, αρκεί η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό δεν είναι αρκούντως σαφές και ακριβές ώστε να παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του και, ως εκ τούτου, πρέπει να κριθεί απαράδεκτο, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 45 και 46 της παρούσας απόφασης.

119 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος, εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

120 Η ABLV Bank υποστηρίζει, εν συνόψει, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα και παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά κατά την εξέταση του τρίτου και του τέταρτου πρωτοδίκως προβληθέντος λόγου ακυρώσεως σχετικά με την εκτίμηση του ΕΣΕ ότι η ABLV Bank βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 806/2014.

121 Κατά πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο υιοθέτησε, στις σκέψεις 90 έως 96 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, μια υπερβολικά στενή αντίληψη της έκτασης του δικαστικού ελέγχου που πρέπει να διενεργούν τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης όσον αφορά την εκτίμηση περί του αν ένα πιστωτικό ίδρυμα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, κατά παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη καθώς και της νομολογίας του Δικαστηρίου και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι ο έλεγχος αυτός πρέπει να είναι πιο περιορισμένος από εκείνον που διενεργούν τα εθνικά δικαστήρια στον τομέα της αφερεγγυότητας. Επιπλέον, το επίπεδο δικαστικού ελέγχου των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης θα πρέπει να είναι ανάλογο προς τις συνέπειες της υπό εξέταση απόφασης.

122 Κατά δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε, στις σκέψεις 103 έως 109 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το περιεχόμενο της δικογραφίας που του είχε υποβληθεί διαπιστώνοντας ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank περιείχε σιωπηρή εκτίμηση του ΕΣΕ ότι η ABLV Bank βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, ενώ το ΕΣΕ επισήμανε, ιδίως στο σημείο 124 του υπομνήματος αντικρούσεως, ότι η ΕΚΤ είχε προβεί μόνη στην εκτίμηση αυτή και ότι απλώς είχε ζητηθεί η γνώμη του ΕΣΕ.

123 Κατά τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά καθόσον παρέλειψε να λάβει υπόψη την απόφαση του tribunal d'arrondissement de Luxembourg (πρωτοδικείου Λουξεμβούργου) της 9ης Μαρτίου 2018 καθώς και άλλα γεγονότα μεταγενέστερα των επίδικων αποφάσεων τα οποία έθεταν υπό αμφισβήτηση τις εκτιμήσεις του ΕΣΕ στις οποίες στηρίζονταν οι αποφάσεις αυτές.

124 Κατά τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε ορθώς σε ορισμένα επιχειρήματα τα οποία προβλήθηκαν πρωτοδίκως σχετικά με την εκτίμηση ότι η ABLV Bank βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε στο επιχείρημα ότι η αναστολή πληρωμών που χορηγήθηκε στην ABLV Bank θα μπορούσε να παραταθεί προκειμένου να αποφευχθούν τα προβλήματα ρευστότητας που αυτή αντιμετώπιζε, στον ισχυρισμό περί σφαλμάτων σχετικά με τον μηχανισμό προστασίας των καταθέσεων και στον ισχυρισμό περί αδικαιολόγητου και αυθαίρετου χαρακτήρα του αιτήματος μετατροπής των ρευστών διαθεσίμων της στη Euroclear σε ρευστά διαθέσιμα στη Latvijas Banka (Τράπεζα της Λεττονίας).

125 Κατά πέμπτον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας της ρευστότητας των τραπεζών, κατά το άρθρο 18 του κανονισμού 806/2014 και κατά το νομικό πλαίσιο της Ένωσης σχετικά με την προληπτική εποπτεία και την εξυγίανση των πιστωτικών

ιδρυμάτων. Με την εν λόγω απόφαση κρίθηκε ότι το καθεστώς ρευστότητας που προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης έχει σημασία μόνο σε περιόδους ευημερίας και όχι σε περίπτωση κρίσης ρευστότητας. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το γεγονός ότι το εν λόγω καθεστώς ρευστότητας θα στρεβλωνόταν αν επιβάλλονταν σε πιστωτικό ίδρυμα πρόσθετες απαιτήσεις ρευστότητας σε περίπτωση κρίσης.

126 Το ΕΣΕ εκτιμά ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος και, εν μέρει, προδήλως αλυσιτελής.

127 Κατά την ΕΚΤ, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

128 Κατά πρώτον, όσον αφορά το προβαλλόμενο νομικό σφάλμα σχετικά με την ένταση του δικαστικού ελέγχου της εκτίμησης, από το ΕΣΕ, ότι μια οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 806/2014 παρέχει στο ΕΣΕ ορισμένο περιθώριο εκτίμησης ως προς το αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που προβλέπονται στη διάταξη αυτή, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η προϋπόθεση να βρίσκεται η οικεία οντότητα ή ο οικείος όμιλος σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης.

129 Όπως έκρινε, κατ’ ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 91 και 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στο μέτρο που το ΕΣΕ διαθέτει ορισμένο περιθώριο εκτίμησης κατά την εξέταση της ανωτέρω προϋπόθεσης, η οποία απαιτεί να γίνουν επιλογές τεχνικής φύσης και να πραγματοποιηθούν πολύπλοκες οικονομικές προβλέψεις και εκτιμήσεις, σκοπός του δικαστικού ελέγχου τον οποίο οφείλει να ασκήσει ο δικαστής της Ένωσης επί του βασίμου της εξέτασης αυτής δεν πρέπει να είναι η υποκατάσταση της εκτίμησης του ΕΣΕ με την εκτίμηση του δικαστή, αλλά η εξακρίβωση του αν η απόφαση που έλαβε το ΕΣΕ κατά το πέρας της εν λόγω εξέτασης στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και αν πάσχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας (βλ., κατ’ αναλογίαν, αποφάσεις της 4ης Μαΐου 2023, ΕΚΤ κατά Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, σκέψη 55, της 4ης Οκτωβρίου 2024, Aeris Invest κατά Επιτροπής και ΕΣΕ, C-535/22 P, EU:C:2024:819, σκέψη 266, και της 4ης Οκτωβρίου 2024, García Fernández κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ, C-541/22 P, EU:C:2024:820, σκέψη 275).

130 Επιπλέον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η ABLV Bank, η αντίληψη περί του δικαστικού ελέγχου την οποία υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 91 και 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, και η οποία απορρέει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, δεν είναι ασύμβατη προς το άρθρο 47 του Χάρτη και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, ούτε προς την αρχή της αναλογικότητας.

131 Πράγματι, μολονότι τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης διαθέτουν, όταν απαιτούνται πολύπλοκες οικονομικές εκτιμήσεις, περιθώριο εκτίμησης σε οικονομικά ζητήματα, τούτο δεν σημαίνει ότι ο δικαστής της Ένωσης δεν πρέπει να ελέγχει την εκ μέρους των εν λόγω θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών ερμηνεία στοιχείων οικονομικής φύσης. Ειδικότερα, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει, ιδίως, όχι μόνο να εξετάζει την ακρίβεια, την αξιοπιστία και τη συνοχή των αποδεικτικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση, αλλά και να ελέγχει αν τα στοιχεία αυτά αποτελούν το σύνολο των κρίσιμων δεδομένων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση μιας σύνθετης κατάστασης και αν είναι ικανά να θεμελιώσουν τα συμπεράσματα που συνάγονται εξ αυτών (βλ., κατ’ αναλογίαν, αποφάσεις της 10ης Ιουλίου

2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 54, και της 13ης Ιουλίου 2023, Επιτροπή κατά CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, σκέψη 125).

132 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών αυτών, ο έλεγχος νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ ανταποκρίνεται στις επιταγές του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη και το οποίο αντιστοιχεί στην αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας που διατυπώνεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (πρβλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2014, Telefónica και Telefónica de España κατά Επιτροπής, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

133 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της ABLV Bank ότι το Γενικό Δικαστήριο υιοθέτησε μια υπερβολικά στενή αντίληψη περί της έντασης του δικαστικού ελέγχου που πρέπει να ασκεί ο δικαστής της Ένωσης όσον αφορά την εκτίμηση του ΕΣΕ ότι μια οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης.

134 Εξάλλου, το γεγονός ότι η εν λόγω αντίληψη περί της έντασης του δικαστικού ελέγχου διαφέρει από εκείνη που υιοθετούν τα αρμόδια εθνικά δικαστήρια στον τομέα της αφερεγγυότητας, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κατά τον καθορισμό της έντασης του ελέγχου του. Συνεπώς, το επιχείρημα που αντλείται από το γεγονός αυτό πρέπει να απορριφθεί ως, εν πάση περιπτώσει, αλυσιτελές.

135 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παραμόρφωση, στις σκέψεις 103 έως 109 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, του περιεχομένου της δικογραφίας που υποβλήθηκε στο Γενικό Δικαστήριο, δεν είναι πρόδηλο, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων της δικογραφίας τα οποία επικαλείται η ABLV Bank, ότι η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 107 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά την οποία, στην απόφαση σχετικά με την ABLV Bank, το ΕΣΕ υιοθέτησε την εκτίμηση της ΕΚΤ ότι η ABLV Bank βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, είναι ανακριβής. Ως εκ τούτου, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank περί ύπαρξης τέτοιας παραμόρφωσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

136 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά, κατά τρίτον, την επιχειρηματολογία της ABLV Bank σχετικά με τη μη συνεκτίμηση, από το Γενικό Δικαστήριο, της απόφασης του tribunal d'arrondissement de Luxembourg (πρωτοδικείου Λουξεμβούργου) της 9ης Μαρτίου 2018.

137 Πράγματι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 78 των προτάσεών του, η ανωτέρω απόφαση δεν αφορά την κατάσταση της ABLV Bank, αλλά μόνον εκείνη της ABLV Bank Luxembourg. Η προσφυγή ακυρώσεως, όμως, που άσκησε η ABLV Bank κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg κρίθηκε απαράδεκτη από το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα μη λαμβάνοντας υπόψη την ανωτέρω απόφαση του δικαστηρίου του Λουξεμβούργου στο πλαίσιο της επί της ουσίας εξέτασης της προσφυγής που έβαλλε κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank.

138 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία σχετικά με τη μη συνεκτίμηση, από το Γενικό Δικαστήριο, άλλων γεγονότων μεταγενέστερων των επίδικων αποφάσεων, η επιχειρηματολογία αυτή δεν αναφέρει τα επικρινόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και δεν είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο

νομιμότητας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οπότε πρέπει, όπως υποστηρίζουν το ΕΣΕ και η ΕΚΤ, να απορριφθεί ως απαράδεκτη, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 45 και 46 της παρούσας απόφασης.

139 Κατά τέταρτον, για τους ίδιους λόγους, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, όπως υποστηρίζει το ΕΣΕ, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε ορθώς στα επιχειρήματά της σχετικά με την αναστολή πληρωμών που της χορηγήθηκε, τον μηχανισμό προστασίας των καταθέσεων και το αίτημα μετατροπής των ρευστών διαθεσίμων της στη Euroclear σε ρευστά διαθέσιμα στην Τράπεζα της Λεττονίας.

140 Κατά πέμπτον, όσον αφορά το προβαλλόμενο νομικό σφάλμα σχετικά με την ερμηνεία της έννοιας της ρευστότητας στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που προβλέπεται στο άρθρο 18 του κανονισμού 806/2014, επισημαίνεται ότι, στη σκέψη 115 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, οι οποίες χαρακτηρίζονταν από μαζικές αναλήψεις καταθέσεων κατόπιν διάρρηξης της εμπιστοσύνης μεταξύ της ABLV Bank και της πελατείας της, ο δείκτης κάλυψης του πιστωτικού αυτού ιδρύματος και η κεφαλαιοποίησή του ήταν μικρότερης σημασίας σε σχέση με την άμεση διαθεσιμότητα ρευστότητας εντός του εν λόγω πιστωτικού ιδρύματος.

141 Το επιχείρημα της ABLV Bank ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ότι το καθεστώς ρευστότητας που προβλέπεται από το δίκαιο της Ένωσης είναι άνευ σημασίας στο πλαίσιο της εκτίμησης ότι μια οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της εν λόγω σκέψης 115. Πράγματι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η ABLV Bank, το Γενικό Δικαστήριο, διαπιστώνοντας ότι, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, ο δείκτης κάλυψης της ABLV Bank ήταν μικρότερης σημασίας σε σχέση με την άμεση διαθεσιμότητα ρευστότητας εντός του εν λόγω πιστωτικού ιδρύματος, ουδόλως έκρινε ότι ο δείκτης κάλυψης ήταν, γενικά, άνευ σημασίας, αλλά μόνον ότι, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων της υπόθεσης, έπρεπε να αποδοθεί μεγαλύτερη σημασία σε άλλα στοιχεία.

142 Επιπλέον, η ABLV Bank, στο μέτρο που, με το επιχείρημα αυτό, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα καθόσον έκρινε ότι μπορούσαν να επιβληθούν στα πιστωτικά ιδρύματα πρόσθετες απαιτήσεις ρευστότητας σε σχέση με εκείνες τις οποίες επιβάλλει το καθεστώς ρευστότητας που προβλέπεται από το δίκαιο της Ένωσης, δεν αποδεικνύει ότι μια τέτοια λύση θα ήταν αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης.

143 Ως εκ τούτου, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank σχετικά με την ερμηνεία της έννοιας της ρευστότητας στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που προβλέπεται στο άρθρο 18 του κανονισμού 806/2014 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

144 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος, εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει απαράδεκτος, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι ενστάσεις απαραδέκτου τις οποίες υπέβαλαν το ΕΣΕ όσον αφορά τον συγκεκριμένο λόγο στο σύνολό του και η ΕΚΤ όσον αφορά μέρος της επιχειρηματολογίας που προέβαλε η ABLV Bank στο πλαίσιο του λόγου αυτού.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

145 Η ABLV Bank υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε ορισμένα σφάλματα και παραμόρφωσε στοιχεία κατά την εξέταση της επιχειρηματολογίας της σχετικά με το σχέδιο μέτρου του FinCEN και με αποφάσεις που εξέδωσαν οι λεττονικές αρχές.

146 Κατά πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε την επιχειρηματολογία που η ABLV Bank προέβαλε πρωτοδίκως σχετικά με το σχέδιο μέτρου του FinCEN, καθόσον υπονόησε, στη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ABLV Bank απλώς προσήψε στην ΕΚΤ ότι δεν είχε διευκρινίσει το περιεχόμενο του σχεδίου αυτού στους εταίρους της. Συγκεκριμένα, η ABLV Bank προσήψε στην ΕΚΤ και στο ΕΣΕ ότι αναφέρθηκαν στο εν λόγω σχέδιο ως δεσμευτική απόφαση και ότι του προσέδωσαν ιδιαίτερη σημασία κατά την εκτίμηση της κατάστασής της.

147 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο επέβαλε στην ABLV Bank υπερβολικά μεγάλο βάρος αποδείξεως και παραμόρφωσε την επιχειρηματολογία της απορρίπτοντάς την με το σκεπτικό ότι δεν χρειαζόταν να ληφθούν υπόψη οι αιτίες της κατάστασης πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης μιας οντότητας. Ειδικότερα, με την επιχειρηματολογία της, η ABLV Bank υποστήριξε ότι οι εκτιμήσεις της ΕΚΤ και του ΕΣΕ σχετικά με την κατάσταση πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσής της δεν στηρίζονταν σε τεχνική αξιολόγηση της κατάστασης αυτής, αλλά σε αόριστες και γενικές εκτιμήσεις καθώς και στη διαπίστωση ότι το επιχειρηματικό μοντέλο της ABLV Bank δεν ήταν πλέον βιώσιμο λόγω του σχεδίου μέτρου του FinCEN.

148 Κατά δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε επαρκώς υπόψη ορισμένες περιστάσεις και αποδεικτικά στοιχεία που προέβαλε η ABLV Bank προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της.

149 Η ABLV Bank στηρίχθηκε ιδίως στο λεττονικό δίκαιο και στην αρμοδιότητα της FKTK στον τομέα της καταπολέμησης της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες. Η ABLV Bank αναφέρθηκε επίσης σε αποκλίσεις μεταξύ του σχεδίου μέτρου του FinCEN και των αποφάσεων της FKTK με τις οποίες διαπιστώθηκε η τήρηση, εκ μέρους της ABLV Bank, της ισχύουσας στον τομέα αυτό νομοθεσίας. Επιπλέον, η ABLV Bank υποστήριξε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι το σχέδιο μέτρου του FinCEN συνιστούσε απόπειρα τρίτης χώρας να ασκήσει πίεση στη Δημοκρατία της Λεττονίας προκειμένου αυτή να τροποποιήσει τη νομοθεσία της.

150 Εξάλλου, η ABLV Bank προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τις διαπιστώσεις του Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (Γραφείου Πρόληψης και Καταπολέμησης της Διαφθοράς, Λεττονία), από τις οποίες προέκυψε η ύπαρξη συμπαιγνίας μεταξύ υπαλλήλων της ΕΚΤ και του FinCEN, συμπαιγνίας της οποίας είχαν λάβει γνώση η ΕΚΤ και το ΕΣΕ.

151 Κατά τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σφάλμα απορρίπτοντας τον λόγο ακυρώσεως που αφορούσε κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του ΕΣΕ, με την αιτιολογία, η οποία εκτίθεται στη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τα στοιχεία που προέβαλε συναφώς η ABLV Bank δεν μπορούσαν να καταλογιστούν στο ΕΣΕ, ενώ το τελευταίο στηρίχθηκε σε μεγάλο βαθμό σε εργασία που πραγματοποιήθηκε από την ΕΚΤ και σε εθνικό επίπεδο.

152 Το ΕΣΕ και η ΕΚΤ υποστηρίζουν ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμος.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

153 Κατά πρώτον, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank με την οποία προβάλλεται παραμόρφωση του περιεχομένου της δικογραφίας από το Γενικό Δικαστήριο στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

154 Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ABLV Bank είχε επανειλημμένως επικαλεστεί τον παράνομο χαρακτήρα του σχεδίου μέτρου του FinCEN. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 179 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ABLV Bank υποστήριζε ότι η ΕΚΤ και το ΕΣΕ είχαν βασίσει την απόφαση σχετικά με την ABLV Bank στο σχέδιο μέτρου του FinCEN. Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η ABLV Bank, το Γενικό Δικαστήριο, διαπιστώνοντας, στη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η ABLV Bank εκτιμούσε ότι η ΕΚΤ ήταν υποχρεωμένη να διευκρινίσει στους εταίρους της το περιεχόμενο του σχεδίου μέτρου του FinCEN, δεν περιόρισε το περιεχόμενο της επιχειρηματολογίας της σχετικά με το εν λόγω σχέδιο μόνο στο συγκεκριμένο επιχείρημα, αλλά έκρινε ότι το επιχείρημα αυτό αποτελούσε μέρος της επιχειρηματολογίας της, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητεί η ABLV Bank.

155 Επιπλέον, κρίνοντας, στη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, δεδομένου ότι οι αιτίες της κατάστασης πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης μιας οντότητας δεν αποτελούν στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τη διενέργεια της εξέτασης που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014, δεν χρειαζόταν να εξεταστεί αν το σχέδιο μέτρου του FinCEN ήταν δικαιολογημένο, το Γενικό Δικαστήριο δεν περιορίστηκε, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η ABLV Bank, στην παράθεση του περιεχομένου της επιχειρηματολογίας που αυτή είχε προβάλει πρωτοδίκως, αλλά αιτιολόγησε την απόρριψη της εν λόγω επιχειρηματολογίας.

156 Εξάλλου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, με την επιχειρηματολογία της, η ABLV Bank υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κρίνοντας, στην εν λόγω σκέψη 101, ότι οι αιτίες της κατάστασης πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης μιας οντότητας δεν αποτελούν στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τη διενέργεια της εξέτασης που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 4, του ανωτέρω κανονισμού, η επιχειρηματολογία αυτή θα πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί ως αβάσιμη. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ένα καθεστώς εξυγίανσης θεσπίζεται εγκύρως εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 18 του κανονισμού, ανεξαρτήτως των λόγων για τους οποίους η οντότητα αυτή περιήλθε σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης (πρβλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2024, García Fernández κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ, C-541/22 P, EU:C:2024:820, σκέψη 191).

157 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της ABLV Bank σχετικά με το βάρος αποδείξεως, αρκεί η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του και, ως εκ τούτου, πρέπει να κριθεί απαράδεκτη, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 45 και 46 της παρούσας απόφασης.

158 Κατά τρίτον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της ABLV Bank σχετικά με την ανεπαρκή συνεκτίμηση ορισμένων περιστάσεων και αποδεικτικών στοιχείων, υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ότι, ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών καθώς και των αποδεικτικών στοιχείων. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων δεν

αποτελεί, με την επιφύλαξη της περίπτωσης παραμόρφωσής τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθεαυτό, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου. Μια τέτοια παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να απαιτείται εκ νέου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (απόφαση της 2ας Μαρτίου 2021, Επιτροπή κατά Ιταλίας κ.λπ., C-425/19 P, EU:C:2021:154, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

159 Ως εκ τούτου, η επιχειρηματολογία αυτή θα μπορούσε να ευδοκιμήσει μόνο αν αποδεικνυόταν ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά. Η ABLV Bank, όμως, δεν επικαλείται τέτοια παραμόρφωση, αλλά απλώς ζητεί, κατ' ουσίαν, εκ νέου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας.

160 Επομένως, η εν λόγω επιχειρηματολογία πρέπει να απορριφθεί, όπως υποστηρίζουν το ΕΣΕ και η ΕΚΤ, ως απαράδεκτη.

161 Κατά τέταρτον, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank που αφορά σφάλμα στο οποίο φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

162 Πράγματι, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, στη σκέψη 204 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, κατά πάγια νομολογία, μια πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό διαφορετικό από τον επιδιωκόμενο με την παροχή της συγκεκριμένης εξουσίας ή με σκοπό την παράκαμψη μιας διαδικασίας που προβλέπει ειδικά η Συνθήκη ΛΕΕ για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (απόφαση της 5ης Μαΐου 2015, Ισπανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-146/13, EU:C:2015:298, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

163 Συνεπώς, το γεγονός και μόνον ότι, στο πλαίσιο της έκδοσης της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank, το ΕΣΕ στηρίχθηκε, εν μέρει, σε πράξεις εκδοθείσες από την ΕΚΤ και από εθνικές αρχές δεν αρκεί, εν πάση περιπτώσει, για να αποδειχθεί ότι αυτό εξέδωσε την εν λόγω απόφαση με σκοπό διαφορετικό από τον επιδιωκόμενο με την παροχή της σχετικής εξουσίας ή με σκοπό την παράκαμψη μιας διαδικασίας που προβλέπει ειδικά η Συνθήκη ΛΕΕ.

164 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλαν το ΕΣΕ και η ΕΚΤ όσον αφορά τον λόγο αυτόν στο σύνολό του.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως

– *Επιχειρήματα των διαδίκων*

165 Η ABLV Bank υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε ορισμένα σφάλματα κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής της κατά το μέρος που αυτή έβαλλε κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg.

166 Κατά πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμώντας ότι μόνο το κείμενο των επίδικων αποφάσεων είναι κρίσιμο και ότι το κείμενο αυτό δεν πρέπει να ερμηνευθεί σύμφωνα με τις δημόσιες ανακοινώσεις στις οποίες προέβη ο συντάκτης του.

167 Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως εξομοίωσε την έννοια της πράξης που είναι δεκτική προσφυγής, κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, με συγκεκριμένο έγγραφο που έχει συνταχθεί σε υλική μορφή, ενώ η έννοια αυτή αφορά το περιεχόμενο των προσβαλλόμενων αποφάσεων και ένα έγγραφο που έχει συνταχθεί σε υλική μορφή αποτελεί, συναφώς, απλώς αποδεικτικό στοιχείο, όπως ακριβώς και οι προφορικές ανακοινώσεις. Η ερμηνεία που υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο έχει απαράδεκτες συνέπειες και θίγει το κράτος δικαίου.

168 Κατά δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το κείμενο των επίδικων αποφάσεων κρίνοντας ότι αυτές δεν επέβαλλαν την εκκαθάριση των οικείων οντοτήτων. Συγκεκριμένα, η διατύπωση που επελέγη στο κείμενο των ανωτέρω αποφάσεων, καθόσον απαιτεί από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης να εφαρμόσουν τις εν λόγω αποφάσεις σύμφωνα με τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται σε αυτές, δεν αφήνει καμία αμφιβολία ως προς το ότι η ABLV Bank και η ABLV Bank Luxembourg έπρεπε να εκκαθαριστούν. Επιπλέον, το ζήτημα αν αποφασίστηκε συγκεκριμένη μέθοδος εκκαθάρισης ή αν η σχετική απόφαση είχε ως άμεσο αποτέλεσμα την έναρξη διαδικασίας εκκαθάρισης δεν ασκεί επιρροή.

169 Κατά τρίτον, η ABLV Bank ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν συνήγαγε τις συνέπειες που απορρέουν από τη διαπίστωσή του κατά την οποία μια απόφαση περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής. Υποστηρίζει, παραπέμποντας σε αποφάσεις εξυγίανσης που εξέδωσε το ΕΣΕ έναντι άλλων οντοτήτων, ότι οι αποφάσεις αυτές μεταβάλλουν τη νομική κατάσταση των μετόχων της οντότητας την οποία αφορά ένα τέτοιο καθεστώς. Εξ αυτού συνάγει ότι το ίδιο ισχύει και για τις αποφάσεις περί μη έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης.

170 Κατά τέταρτον, η ABLV Bank υποστηρίζει ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι μια απόφαση ανάκλησης της άδειας λειτουργίας πιστωτικού ιδρύματος έχει πιο συγκεκριμένες συνέπειες, στο μέτρο που εμποδίζει το ίδρυμα αυτό να ασκεί ρυθμιζόμενες δραστηριότητες καταθέσεων και δανεισμού.

171 Το ΕΣΕ και η ΕΚΤ εκτιμούν ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

– *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

172 Επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο της εξέτασης του παραδεκτού της προσφυγής της ABLV Bank κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg, το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε, στη σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg προβλέπει ότι δεν θα εγκριθεί καθεστώς εξυγίανσης ως προς την τελευταία, έκρινε, στη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η απόφαση σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg δεν παρήγε άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής κατάστασης των μετόχων της τελευταίας, όπως είναι η ABLV Bank.

173 Συναφώς, λαμβανομένων υπόψη των όσων εκτίθενται στις σκέψεις 112 έως 116 της παρούσας απόφασης, πρέπει, για τους ίδιους λόγους, να απορριφθεί ως αβάσιμη η επιχειρηματολογία της ABLV Bank με την οποία προβάλλονται παραμόρφωση της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg και σφάλματα κατά τον προσδιορισμό των αποτελεσμάτων της.

174 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα της ABLV Bank με το οποίο προβάλλεται αναλογία με αποφάσεις εξυγίανσης που εξέδωσε το ΕΣΕ έναντι άλλων οντοτήτων, δεδομένου ότι οι αποφάσεις αυτές δεν ασκούν επιρροή για τον προσδιορισμό των αποτελεσμάτων της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg.

175 Κατά τα λοιπά, η επιχειρηματολογία της ABLV Bank κατά της εξέτασης, από το Γενικό Δικαστήριο, του παραδεκτού της προσφυγής της κατά το μέρος που αυτή έβαλλε κατά της απόφασης σχετικά με την ABLV Bank Luxembourg δεν είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να παράσχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 45 και 46 της παρούσας απόφασης.

176 Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος.

177 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

178 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

179 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

180 Δεδομένου ότι η ABLV Bank ηττήθηκε, πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το ΕΣΕ και η ΕΚΤ, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα των τελευταίων.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Η ABLV Bank AS, υπό εκκαθάριση, φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ) και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ).

(υπογραφές)